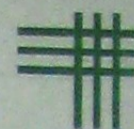

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Mt. Evanghelia după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul V, Nr. 65, **DECEMBRIE 2008** Apare DUPĂ jumătatea lunii **2 RON** (20.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU Redactor șef: Nicoleta Codrin

RELAȚII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15-19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial

Pe scurt

Actualitate

Ce-ați pierdut din vedere (X)

Aniversare

Nașterea Mântuitorului – Tradiții

Atitudini

Chix-Mas

Tâncăbești 2008

Despre nerușinarea cui?

Document

"Pământul Strămoșesc"

Apariție de carte

"Țara, Legiunea, Căpitanul"

Spiritualitate

Biserica, în fața masoneriei (II)

Carte legionară

Cal troian intra muros (VIII)

Fig-xag prin Basarabia

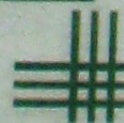
Chișinău (IV)

Diverse

Un anticomunist sui-generis

Concurs

Poșta Redacției

Editorial PE SCURT

La volumul mare de discuții, de sugestii, de păreri, sfaturi, declarații de competență și de îndreptățire, am simțit nevoia să punem capăt unei „vorbării” care dăunează Mișcării Legionare: față de interlocutorul nostru ca persoană socială, sau față de grupuri de persoane reunite sub umbrela unui gen oarecare de organizare.

De bună seamă că la ora actuală activitatea desfășurată de singura asociație-organizație declarată și acceptată de dușmanii Legiunii, dar și de alte organizații hibrid-legionare, de „Acțiunea Română”, urmașă necontestată și incontestabilă a Mișcării Legionare, coborând direct, nemijlocit și neabătut din ideile și exigențele lui Corneliu Zelea-Codreanu, se confruntă cu probleme de principiu și cu probleme de existență și dezvoltare, legate de împrejurările specifice anului 2008 și ale celor ce urmează.

Activitatea noastră se concentrează pe:

1) **Păstrarea identității politice și spirituale moștenite de la întemeietori, fără nici un fel de alterare a obiectivelor, dar și a mijloacelor, modificări care ar putea să ne transforme în unul din actualele partide care se deosebesc doar prin firmă și prin măsura în care sunt obediente complexului suprastatal de putere;**

2) **Stăvilirea, în măsura posibilităților, a valului de minciună și ură pe care îl revarsă asupra Mișcării dușmanii ei de moarte, forțele iudaice prezente direct sau prin interpuși în toate structurile de putere naționale și internaționale;**

3) **Aducerea la conștiința opiniei publice – iarăși, repet, în măsura posibilităților – a manevrelor puse la cale și puse în practică de forțele anti-românești și anti-creștine având ca scop defăimarea României și a românilor, sădirea în sufletele oamenilor a îndoielilor legate de credința creștină, prezentarea evreilor trecuți, prezenți și viitori pe teritoriul României ca pe un lucru acceptat de bunăvoie de români, cu dreptul de a deveni cetățeni cu drepturi mai egale decât populația autohtonă, arbitri, îndrumători, legiuitori, conducători de orice;**

4) **Reorganizarea structurilor specifice în toată țara în vederea intrării oficiale în viața politică prin intermediul unui partid naționalist, capabil să reprezinte interesele vitale ale poporului român și – atenție – de apărare a drepturilor majoritarilor din ce în ce mai ciuntite de pretențiile absurde ale unor minoritari încurajați de forțele iudaice internaționale, folosiți de acestea drept vârf de lance asasin împotriva românilor.**

Să revenim însă mai pe larg la primul punct expus aici: din ce în ce mai multe idei dinăuntru și din afară încearcă să găsească soluția revigorării activității Mișcării Legionare la nivel național, de fapt soluțiile capabile să schimbe ritmul de refacere a Mișcării comparând evoluția actuală cu cea inițială, din perioada interbelică. Desigur comparația este de natură să descurajeze pe unii care nu țin cont de comportarea, pozitivă sau negativă, a elementului uman din perioada interbelică și până în prezent.

Există diferențe capitale, dar și asemănări deloc surprinzătoare între starea de spirit a populației României, dar cu referință specială la tineret, în special cel universitar, după cele două evenimente majore care au definit istoric și comportamentul evoluția mentalității politice: primul război mondial aducând după sine reîntregirea României cu provinciile istorice ocupate de ruși și unguri, din 1918, și revolta populară confiscată și transformată în lovitură de stat în 1989 creând premisele ieșirii noastre din iadul comunist.

Printre alte asemănări ar fi revărsarea de entuziasm neîngrădit al maselor de români, provocat de reîntregire și acum de gonirea comunistilor de la cârma țării (în măsura în care s-a făcut acest lucru).

Marea deosebire – aș zice capitală și cu urmări catastrofale – a fost calitatea umană pe care s-a grefat bucuria și entuziasmul în cele două

situații, oferind țării minunata generație de la 1922, naționalistă, creștină și idealistă, sau bucuria steapă semănată pe un ogor distrus de 45 de ani de educație iudeo-comunistă! De ce steapă? Pentru că nu a produs schimbarea mentalității individului multiplicat cu milioanele la nivel național, alterată, cum spuneam, până la distrugere în momentul în care se pun probleme care depășesc aria copii, nepoți, socri, nași și fini.

Iudeo-comunismul a reușit să imprime în fundul conștiinței fiecăruia ideea că bunăstarea colectivităților, apoi la nivel național, nu are nici o legătură cu individul, și că trebuie să existe niște persoane, niște grupuri suprapuse societății obișnuite, care să-i hotărască soarta, în frunte cu un tăcut: Stalin, Ceaușescu, Iliescu sau Băsescu, care te fac mai mulțumit sau mai nefericit sau te distrug într-un ritm oarecare, în funcție de scularea de dimineață a personajului.

Acesta este într-o proporție covârșitoare materialul uman pus la dispoziția reconstrucției legionare de către societatea românească la acest început de mileniu.

Pentru acest motiv sarcina pe care ne-o asumăm prin definiție, este deosebit de grea și de aceea evoluția noastră nu e pe măsura eforturilor noastre; se creează în anumite cercuri sau chiar la nivel de individ impresia că ar trebui schimbate, că ar trebui să acceptăm niște procedee mai relaxate în comparație cu exigențele unei ideologii naționaliste având baza în dogma creștină și sprijinul logistic în disciplina liber consimțită.

Ce ar deveni Mișcarea Legionară, abdicând de

la marile și generoasele ei comandamente?

Istoria existenței ei ne-a dovedit unde se poate ajunge când nu sunt respectate principiile de bază sau chiar și amănuntele aparent nesemnificative.

Ni se reproșează de către persoane care se declară parteneri de idealuri că am respins oferta simistă de unificare a Mișcării Legionare; fals: nu a existat nici o ofertă din partea lor, dar au fost întreprinse de noi demersuri serioase și sincere pentru a depăși actuala stare de lucruri, noi nutrim speranța deșartă că vom salva de la pieire și impostură niște naivi care au suferit zeci de ani în închisorile comuniste în timp ce șeful lor adorat semăna în ogorul unui camarad credul, la mii de kilometri de locul datoriei și suferinței.

Cea mai nouă surpriză, dar probabil nu ultima, ne vine din partea unui personaj bine cunoscut pentru lupta domniei sale împotriva antiromânismului promovat în special de propaganda cercurilor iudaice, personaj de asemenea cunoscut pentru eforturile deosebite pentru salvarea imaginii lui Ceaușescu, și care ne pune într-o reală dificultate de comunicare având în vedere nivelul subteran și subtilitatea devastatoare la propriu a sugestiilor domniei sale. Ca dușmani ai comunismului, nu știm pe ce poziție să ne situăm, având în vedere că avem dușmani comuni cu ai personajului respectiv. Totuși nu am specificat că marea noastră vină este că nu am vrut să abdicăm de la principiile fondatoare ale Mișcării acceptând rolul pozitiv al comunismului ceaușist, pe care deocamdată nu trebuie să îl descriu atâta timp cât mai există supraviețuitori ai dezastrului comunist.

PE SCURT, poziția noastră prezentă și viitoare nu îngăduie nici un fel de compromis care să

aibă ca motivație aportul mai facil de aderenți, înșelarea vigilenței oficialităților în legătură cu „cine suntem și care sunt punctele noastre de vedere”, nu tăgăduim nici poziția noastră de defensivă fără îngăduință, cu drept de contra-ofensivă la adresa oricui, minoritar sau nu, nu acceptăm nici un fel de drepturi speciale nimănui, evreilor care se prevalează de suferințele suportate în cei cinci ani de război mondial, căci una peste alta suferințe mai mari ca românii în ultimi 50 de ani nu vrem să recunoaștem nimănui!

Poziția noastră este și va fi de totală neîngăduință față de orice manifestare anti-românească și anti-creștină, orice compromis fiind exclus la orice nivel.

Pentru noi rămâne lege de bază jurământul gradelor legionare pe trupurile lui Moța și Marin la 12 febr. 1937 la catafalcul de la biserica Sfântul Mă Gorgani; la punctul cinci: „să apărăm Mișcarea Legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe căi de compromisuri și compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală” (citat încheiat).

Adoptând această poziție absolut intransigentă, vom primi replica următoare:

„Ați adoptat o poziție rigidă care nu vă va aduce nici noi membri, nici o acceptare, o privire mai binevoitoare din partea românilor în general, care vă vor privi ca pe niște închiști în niște principii de nediscuțat!”

Chiar așa și este; poate că timpul nostru nu a venit încă, el va veni când oamenii vor înțelege că politica nu este arta compromisului, cum se declară peste tot, când oamenii vor înțelege că toate aceste compromisuri se fac pe carnea și pe sângele lor, în beneficiul unor grupuri de oameni care nu au naționalitate, nu au o religie, nu au nici un fel de sentimente naționale, nu au principii, și tot ce se fac este în beneficiul lor și al micilor lor familii.

Oamenii se vor sătura de acest tip de politică și vor opta pentru alternativă, dar nu pentru surrogatură gen „România Mare” sau altele deja dispărute de pe scena politică a țării, care de altfel și-au făcut treaba fiind „făcături” ale neocomunistilor, menite să acopere o arie liberă a eșcherului politic.

Vi se pare că „vă trimitem la plimbare” sau „la sfântul așteaptă”?

V-ați hotărât să vă implicați în lupta pentru supraviețuire a poporului român, în apărarea pozițiilor majoritarilor din această țară, ciuntite de dușmanii interni și externi, favorizate de lăncezeala noastră rușinoasă? Legile țării și în special Constituția vă dau aceste drepturi, chiar și micșorate de „hotărâri guvernamentale de urgență”: aveți dreptul să vă organizați, să vă expuneți punctul de vedere, să aveți orice fel de publicații de exprimare politică.

Nu vă lăsați intimidați de propaganda iudeo-comunistă, de cei ce se vor iarăși stăpâni ai voștri, ai noștri, stăpâni ai tuturor lucrurilor, stăpâni ai tuturor bunurilor materiale și spirituale, care, ca și în timpul comunistilor, vor „să ne bage pumnul în gură”, hotărând ce avem voie să vorbim, să gândim și să facem, dacă să ne închinăm lui Hristos sau nu!

„PE SCURT”: totul depinde de noi, de demnitatea pe care ne-o atribuim fiecare!

Ce vor face hienele și șacalii: vor înființa din nou „reeducarea” la Pitești, pușcăriile morții la Aiud, Gherla, Ocnele Mari etc., etc. Au la dispoziție un nou canal de exterminare: începe canalul Dunăre-București! Ne vor „utiliza” acolo?

Nu cred!

„PE SCURT”: soarta acestei țări și în special a majoritarilor este în mâna fiecăruia dintre noi!

Nicador Zelea Codreanu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (X) - ȘTIRI LUNA DECEMBRIE -

Atenție: nu întotdeauna e-mail-urile pe care le primiți sunt într-adevăr trimise de pe adresa pe care o vedeți! De exemplu, puteți primi un mail de pe adresa lui George Bush, fără ca acest mesaj să fie trimis de el sau măcar de pe adresa lui (adresele de internet se pot falsifica). Detaliile tehnice sunt complicate și greu de expus. Răuvoitorii folosesc această metodă pentru a vă furniza viruși, informații eronate sau reclame la produsele lor.

Luna trecută am primit și noi, prin poșta electronică, o scrisoare de la un colaborator al revistei noastre, dar care era, de fapt, trimisă de altcineva, pe un cont falsificat.

Printre personalitățile pe care le-a dat națiunii române familia Zelea-Codreanu, în frunte cu Corneliu Zelea-Codreanu și cu tatăl său, prof. Ion Zelea-Codreanu, se numără și Ileana Zelea-Codreanu (cumnata Căpitanului, soția celui mai mic frate, Cătălin Zelea Codreanu), fiind recunoscută ca valoare artistică de cei mai buni experți în pictură pe care îi are Bucureștiul.

Ileana Zelea-Codreanu s-a născut în 1914 și a murit anul acesta. A fost eleva lui Camil Ressu, celebrul pictor ce și-a pus definitiv amprenta asupra operelor ei.

Unul dintre numeroasele tablouri ale Ilenei Zelea Codreanu, intitulat „La țară” (în imaginea alăturată), a fost evaluat la cea mai cunoscută Casă de Licitații

din România la suma de aprox. 1000 \$ (preț de pornire), dovadă a recunoașterii unanime a talentului pictoricei de către experții de artă, unii dintre ei angajați și ai Muzeului Național de Artă al României. (Tabloul d-nei Zelea Codreanu este evaluat la nivelul cunoscuților pictori Al. Sătmari, Al. Țipoia, Cecilia Cuțescu-Storck, M. Teșanu, Const. Piliuță, Gh. Zamfiropol-Dall etc.)

La sfârșitul anilor '90 s-a creat de către puterea politică de atunci, **Grupul Operativ Central**, compus din indivizi ce activau în principalele servicii secrete și în Ministerul de Interne, precum și din procurori. Scopul declarat al acestui Grup era „combaterea actelor de corupție, prevenirea comportamentului deviant, ridicarea standardelor de integritate”.

Ce promițător! Să le analizăm puțin, pe rând.

„Combaterea actelor de corupție”. Cine să le combată, tot niște corupți? Un „băiețel” care lucrează în M.A.I., mare „șmecher” prin acest minister, povestea într-un cerc de prieteni: „Când oamenii sunt în uniformă și se întâmplă ceva rău, au ordin să întoarcă privirea în altă parte. Când oamenii sunt în civil, în afara serviciului, au ordin să nu vadă nimic. De ce? Pentru că, din experiența acumulată, niciodată nu vei ști exact cine se află deasupra ta spre vârful piramidei ierarhice și niciodată nu vei ști exact cu cine are respectivul de deasupra ta conexiuni și legături din mafia statului. Efectiv îți riști viața, și pentru cine?”

Într-adevăr, pentru cine... Pentru dl. fost ambasador al Americii la București, Nicholas Taubman? Poate pentru el. O să întrebați ce legătură are?! Păi cum, dânsul venea la acest minister periodic pentru a da indicații prețioase - cazul brățărilor dacice, când niște „colecționari” din SUA au stors de la bugetul nostru de stat mulți euroi, fix cu ajutorul bătrânului negustor de mașini,

Nicholas Taubman. Ei, cum să nu-ți dai viața pentru unul ca ăsta și să nu-i spui lui la ureche ce ai descoperit, pentru ca a doua zi să te trezești că ai găț dar nu mai ai jugulară...

„Prevenirea comportamentului deviant”.

Câți homosexuali ați văzut dvs. că au fost vreodată trași de mână de către cineva din acest Grup, atunci când homo ies pe stradă ca să ne anunțe și pe noi de devierea și viciul lor? Câte prostituate de pe Centura Bucureștiului, sau câte lesbiene? Ne gândim totuși că Grupul Operativ Central a considerat deviant un individ care neagă holocaustul sau care - vorba d-lui Nicador Zelea-Codreanu - nu stă capră atunci când i se spune. Deci dacă nu stai capră, ai comportament deviant; dacă mergi pe stradă țipând că ești homolău, atunci ești european.

„Ridicarea standardelor de integritate”.

Măi... Păi citiți-l și voi pe Corneliu Zelea-Codreanu care spunea că **standardele astea de integritate nu se pot atinge decât prin Dumnezeu, prin conștientizarea faptului că vrei să schimbi ceva întâi la tine și după aceea la alții**. Materialul uman trebuie prelucrat precum o bucată de lut ce o treci prin foc, prin apă, dai cu ea de pământ că nu ți-a plăcut cum a ieșit, și iar o modelezi cu foc și apă, în spiritul lui Hristos, la viteză și mai mare. Practica ne omoară.

Ca să nu o mai lungim, ce credeți că s-a întâmplat cu acest Grup?

A folosit mijloace tehnice din dotarea UM 0962 (fosta „Doi și-un sfert”), din dotarea SRI și din dotarea SIE, care la ora aceea erau mult sub nivelul tehnic al aparatului primite de la prietenii noștri americani în acel timp, pentru a supraveghea „elementele dușmănoase”. Sub această mirifică poleială de combatere a corupției s-a pus la cale ascultarea fără mandat a telefoanelor populației, s-au încălcat drepturile cetățenești cu care ne tot prostesc prietenii democrației că le-am avea (ce ușor e să dai din gură și să reții ce ai învățat la școala de partid) și s-au făcut înregistrări audio și video. Toate datele trebuiau centralizate la Curtea Supremă de Justiție - Grupul Operativ Central, în vederea evaluării lor. Și nu s-a întâmplat nimic pentru că s-a lucrat în stilul descris de amicul din M.A.I. Adică: „Ai strâns datele?” „Da, să trăiți!” „Dă-le încoace și nu mai spune la nimeni, că avem probleme după aceea. Lasă-i pe mafioții ăștia, că ei fac să meargă economia țării. Populația ai ascultat-o, naționaliști, legionari, elemente din astea, periculoase pentru țară?” „Da, să trăiți!” „Dă încoace înregistrările, să le dăm mai departe, că lucrăm la plan, altfel nu ne mai primim salariile. Gata, bravo, liber! Și ȘȘȘT!”

Să vedem cum se gândesc niște retardați din Danemarca că se pot face mari.

Pentru a demonstra că au ajuns la maturitate, sute de tineri din Danemarca pornesc un adevărat holocaust - dacă ne este permis să utilizăm termenul și nu este marcă înregistrată - împotriva delfinilor care se apropie de țărm din curiozitatea de a vedea niște cretini care le dau în cap. Acest masacru se petrece an de an în Insulele Feroe care aparțin regatului Danemarcei.

O gașcă de handicapați frustrați că nu au fost destul de virili cu prietena lor - care are, de regulă, barbă, Danemarca fiind recunoscută ca patria homosexualilor - vin „să rupă capul” delfinului, un animal extrem de inteligent, care se apropie de oameni din prietenie, fără să știe că de fapt se apropie de niște hominizi întârziți mintal.

„Fetițele” astea spelbe și urâte vor să demonstreze că au devenit adulți, bărbați, dar nu reușesc să arate decât că au devenit idiști de-a dreptul. „Hăăă, eu vreau să mă fac adult și, ca să mă fac adult, trebuie să omor peștele ăsta mai mare.

Am omorât trei, acum sunt mare, m-am maturizat, nu?... Hăăă...”

Danemarca a ajuns rușinea Europei pentru a doua oară, prima oară fiind atunci când au ironizat într-un mod josnic pe profetul Mohamed, stârnind o

adevărată revoltă printre adepții islamului.

Institutul pentru Politici Publice, un institut parazită care ne mănâncă banii de pomană, a făcut o plângere către CNA cu privire la emisiunea „În gura presei” din 15 octombrie, pentru că realizatorul acestei emisiuni, Mircea Badea, a spus: „Ați văzut atentatele de la 11 septembrie, există o carte despre atentate” (n. n.: există mai multe, dar probabil Mircea Badea se referă la cartea lui Thierry Meyssan - „11 septembrie 2001, Cumplita minciună”). „Versiunea oficială: doi țigani cu două catere au dat jos turnurile care s-au prăbușit pentru că s-a topit structura de metal. Deci ceva penibil. Varianta oficială e penibilă, dar există”.

Odată ajunsă plângerea la CNA, a fost supusă dezbaterii pentru a se vedea ce sancțiune i se cuvine emisiunii „În gura presei”. Printre cei ce dezbătură fuseseră și minoritarul Attila Szasz care s-a exprimat așa:

„Nu mi se pare normal. De ce a zis <<doi țigani>> și nu a zis <<doi nemți>>?”

Vedeți, asta era! În opinia lui Attila Szasz era normal dacă se spunea „doi nemți” și nu „doi țigani”.

O să-i răspundem noi la întrebare domnului minoritar: Mircea Badea nu putea spune „doi nemți” pentru că și un copil de grădiniță vede și știe că nemții sunt albi la piele, iar țiganii sunt au pielea cafe-au-lait spre ciocolată amăruie. Iar cei ce ni s-au prezentat nouă la știri de către televiziunile de propagandă, ca fiind autorii atentatului, în frunte cu Mohamad Atta, nu păreau deloc a fi blonzi.

Întrebarea care apare firesc la reacția domnului minoritar Attila Szasz este: **De ce nu s-ar fi simțit arabii jigniți că au fost făcuți <<țigani>>?**

Și tot în legătură cu minoritarii țigani: Curtea de Casație din Italia a decis că o femeie de etnie țigănească (întrucât cunoaștem limba română, refuzăm cacealmauă și termenul de laborator, „rom”), femeie care cerșea în stradă împreună cu doi plozi nu poate fi condamnată pentru exploatare, întrucât „o asemenea conduită face parte din tradiția acestui popor”!!

Care popor, că avem doar o populație de țigani?!

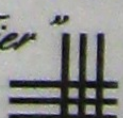
Să vedem DEX-ul: „Popor = Formă istorică de comunitate umană, ai cărei membri locuiesc pe același teritoriu, vorbesc aceeași limbă și au aceeași tradiție culturală”, „Totalitatea locuitorilor unei țări”.

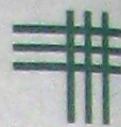
Când au format țiganii totalitatea locuitorilor unei țări? Niciodată! Nu avem statul țigănesc format vreodată în lumea asta mare, nu avem nici un popor, ci doar o populație de țigani!

A, că există planul „Înțelepților” care au inventat termenul de „rom”, plan care prevede depopularea României de români și creșterea populației de țigani până la suprasaturație, pentru a înlocui poporul român cu ea și a-l transforma în poporul rom, asta este o poveste care este în curs de desfășurare, dar nu s-a realizat încă.

Noi am înțeles că „cerșitul face parte din tradiția culturală” a țiganilor... Ce n-am înțeles este: De ce dl. Szasz s-a sesizat că Mircea Badea a spus „doi țigani”, și nu s-a sesizat de sentința Curții de Casație italiene care spune că țiganii au ca tradiție - culturală, nota bene! - cerșitul?

„Agentia de știri Garda de Fier”

Aniversare

NAȘTEREA MÂNTUITORULUI

- TRADIȚII ROMÂNEȘTI -

Colindele, de origine țărănească și de inspirație bisericească, ne mișcă până astăzi. În esență, Colindatul este vestirea Nașterii lui Hristos, așadar o Bună Vestire. Așa cum Apostolii au fost trimiși în lumea întreagă să vestească venirea Fiului lui Dumnezeu întrupat în lume, așa fac și colindătorii, în fiecare an, în localitatea lor. Colindătorii sunt purtători de Dumnezeu, în sensul cel mai propriu al cuvântului, pentru că Dumnezeu este cu ei, în mijlocul lor, colindând împreună cu ei (cum spune explicit un colind din Muntenia). Așa erau priviți și așa erau primiți. Bucovenienii cred că Dumnezeu a lăsat colindele ca să-i scape de păcate, prin pomenirea în fiecare an a numelui sfânt al Domnului.

În mod obișnuit se colindă în seara de Ajun; de altfel, există nu numai Moș Crăciun, dar și Moș Ajun, prieten bun cu cel dintâi: "Moș Crăciun și Moș Ajun / Cu barba de ibrișim, / Cu mustățile de fân / Stau într-o mănăstire cu pereți de alămăie / Și cu ușa de tămăie" (cum spune un colind din Moldova). În unele sate din Transilvania, cu o seară înainte, copiii colindători rămân în școală și dorm acolo. La miezul nopții se scoală, se urcă pe dealul cel mai înalt care străjuiește satul și aprind un foc mare care se vede până departe, în satele de jos, din câmpie, iar de acolo, de pe deal, încep să-și strige, peste sat, repertoriul de colinde. În multe sate diferitele grupuri de colindători (cu Irozi, cei cu Steaua, dubașii etc.) pleacă de la biserică, având binecuvântarea preotului, luând fiecare o altă direcție în sat. În alte sate se pornește cu colindatul de la casa în care s-a repetat pe parcursul postului (se pleacă în ordinea inversă vârstei: cei mai mici mai întâi, după-amiaza până pe înserate, cei mai în vârstă mai târziu, mai în puterea nopții, sau chiar "noaptea pe la cântători"). În multe locuri se colindă la biserică, după liturghie.

Era o pregătire pentru colindat, dar și o pregătire pentru a primi colindători. Primirea colindătorilor era echivalentă cu primirea lui Hristos: de aceea porțile sunt ținute deschise, iar înainte de Ajunul Nașterii Domnului se face curățenia generală.

Cum o spun multe colinde, seara de Ajun este o seară mare, tocmai pentru că se face acum o Bună Vestire a bucuriei Nașterii lui Hristos - Mesia, Mântuitorul lumii, Răscumpărătorul nostru, confirmare a Bunei Vestiri făcute de Arhanghel cu nouă luni în urmă. Hristos este acum oaspetele lumii, vestit de oaspeții colindători.

Noaptea de Ajun este noapte de insomnie cu bucurie, așa cum apropierea nașterii oricărui copil pe lume este, în mod normal, întâmpinată cu emoționată veghe; și atunci, cum să nu ceară colindătorii imperios: "sculați, sculați boieri mari!", "nu-i vremea de dormit, / da-i vremea de-mpodobi!", "aprindeți făclile" etc. (colind din Ardeal). Venirea lui Hristos face din toți cei care-L primesc boieri mari, iar curțile lor devin curți împărătești, numai bune de bună-petrecere: "masa să vă-ncărcați" (de asemenea, colind din Ardeal).

Noi suntem obișnuiți să vedem astrul solar ieșind parcă din pământ sau din mare și apunând în același fel, dar cât de inedită și de covârșitoare este această imagine a unui răsărit de sus, pentru că Hristos este Soarele dreptății; odată cu Hristos răsare în lume lumina cunoștinței. Ceea ce ignoră destul de mulți creștini este faptul că venirea pe lume a Fiului lui Dumnezeu întrupat este un eveniment care are implicații excepționale în ceea ce privește cunoașterea. Prin Hristos Revelația atinge punctul ei maxim, este împlinită desăvârșit. Hristos, asumând firea omenească, S-a coborât la putința de sesizare a omului, a simțurilor sale și a raționalității sale. Foloasele spirituale ale omenirii sunt maxime.

Calitatea convorbirii omului cu Dumnezeu capătă valențe noi, puteri noi, comunicarea devine

mesianică; de abia acum, sub adierea apropiată a Duhului Sfânt, comunicarea și cunoașterea devin cu adevărat posibile.

Maica Lui este atât de săracă, încât n-are scutece de înfășat, nici hăinuțe de-mbrăcat. Dar Pruncul este învăluit cu flori de crin și asemeni unui "soare-n raze lumina".

Chiar sub acest chip, accesibil oamenilor, El are în vedere înfăptuirea misiunii pentru care a venit: "Cu chip de om a venit / și pe noi ne-a mântuit" (colind din Ardeal).

Dacă apariția unui copil obișnuit schimbă complet viața unei familii (în ceea ce privește spațiul, timpul, relațiile etc.), venirea Pruncului Iisus schimbă viața întregii omeniri. Pruncul venit acum pe lume este numai aparent, după chipul smerit pe care l-a luat, un copil ca toți copiii; în fond, este un copil cum n-a mai fost altul pe lume, este chiar Dumnezeu, este Fiul Sfânt, lucru pe care colindele îl afirmă cum nu se poate mai direct și mai clar: este Fiul cerului și Domnul pământului, un Domn preabun, un Domn frumos, născut din Duhul Sfânt, "la Care Dumnezeu râde" (colind din Moldova). El este chiar Mântuitorul îndelung așteptat, "Mesia, chip luminos" (colind din Muntenia).

În unele colinde Pruncul plânge. Nu pentru că nu ar avea cu ce să se joace - Maica Lui, ca să-l ostoiască, îi promite "două mere argintele" sau "două mere aurele" (colind din Dobrogea și din Ardeal - El plânge cu gândul la Patimile Sale de mai târziu: "Nu plâng, maică, de aceea. / Ci uită-te, maică'n jos, /

Acolo'n josu, mai din jos, / De vezi fauri făurind / Mie piroane făcând" (colind din Ardeal).

Prin venirea lui Hristos, pământul este acum primenit, înnoit, înfrumusețat: "De când Domnul s'a născut / Și pământul s'a făcutu, / Și cerul s'a ridicatu / Pe patru stâlpi d'argintu / Mai frumos împodobitu" (colind din Dobrogea și Ardeal). Nașterea lui Hristos este ca o nouă facere a lumii (colind din Ardeal).

O cântare în Biserică, luată din Evanghelia lui Luca (2,14), spune: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoie". Este o cântare îngerească, și chiar așa și vede țărânul român lucrurile. E veselie pe pământ, dar e veselie parcă și mai mare în Cer, unde în capul mesei stă Dumnezeu cu Fiul Său, înconjurați de ceata sfinților (colind din Banat).

O seamă de colinde nu sunt lipsite de un umor sănătos, în ton cu sărbătoarea. Astfel, într-unul din ele îl vedem pe Crăciun bătrân, cum vine el mereu, deși are "un cal ciumpăvitu", care ar trebui potcovit cu "potcoave de colacu", prinse cu "cuie de cârnătu", bătute cu "baros de caltaboș", iar apoi adăpat cu o "vadră de vinarsu". În alt colind se cere gazdei un colăcuț, pentru că mama colindătorului nu avusese mai întâi sita rară pentru făină, iar "când o căpătat sita, s-o crăpat covata" (numai bun motiv de "l-o sfădit mama pe tata"), și "când o fost lipită covata, s-a urnit cuptorul", iar când a fost reparat și acesta, era prea târziu: Anul Nou deja venise.

La sfârșitul colindării se urează gazdelor să rămână sănătoase și voioase și "ca trandafirii frumoși". Gazdele îi răsplătesc pe colindători cu colaci, covrigi, nuci, mere, poame, dar nu lipsesc nici gologanii; la sfârșit, împărțeala darurilor se face cu dreptate.

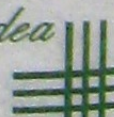
Dar misiunea copiilor nu se termină odată cu colindatul din zilele de Ajun și de Crăciun: urmează Steaua, Sorcova, Plugușorul și câte altele, până după Sfântul Vasile. (Crenguțele puse în apa la Sfântul Andrei pentru sorcove au dat deja în floare - "florile dalbe, flori de măr").

În București, pentru un timp, mahalalele au păstrat vechile rânduieli de colindat; astăzi, însă, aproape că nu mai află colindat în duh autentic. Asta nu înseamnă că nu răzbate din toate părțile sunet de colinde. Dar caracterul lor este în parte deviat, implicarea existențială este redusă, trăirea împuținată. Cuvintele vestirii ajung la noi tot mai palide, mai mult formale.

În zilele noastre, dacă vorbim de Dumnezeu, aproape nimeni nu are vreo problemă cu noi; dacă vorbim de Moș Crăciun și de cadourile lui, oamenii nu vor fi ofențați; dacă vorbim de evrei și de sărbătoarea lor din această perioadă a anului, Chanukah, oamenii ne vor complimenta pentru modul în care suntem deschiși față de alte religii; când vorbim însă de Domnul Iisus, mai ales când vorbim de El ca fiind într-adevăr Domnul și Mântuitorul nostru, mulți oameni nu suportă: parcă se simt ofențați sau amenințați de Iisus Christos. Sf. Apostol Matei ne arată că această atitudine au avut-o și oamenii de acum 2000 de ani: citind relatarea biblică a Nașterii lui Iisus, vedem că aceasta aduce două mari reacții ale oamenilor: ori este privită ca o amenințare, ca un motiv de frică, un motiv care îi face să se simtă incomod; ori este un motiv de adorare, ceva care îi face să îngenuncheze în fața Lui și să I se închine cu tot ce au.

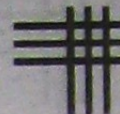
Bibliografie:

Tudor Pamfil - "Sărbătorile la români" - Ed. Saeculum, Buc., 1997;
site-ul crestinortodox.ro - "Bună Vestire a colindelor"

Atitudini CHIX-MAS

Totul a fost, este și va fi minunat. Așa cum, fără doar și poate, veți fi auzit din reclame, „Sărbătorile” au început deja de ceva vreme și continuă, într-o veselie. Da, ne mai ducem din când în când și pe la muncă, dar asta nu pare o diferență prea importantă, nu-i așa? Ne prefacem că muncim și se prefac că ne plătesc, precum în zicala comunistă (încă actuală, ca și multe alte aspecte din epoca de tristă amintire). Oricum, se apropie Marile Chiohanuri. Apoi, când se va termina cu ele, o să le plănuim pe următoarele, că doar pentru asta trăim. Așteptarea beției este, în fond, tot o beție, dar care nu trece.

Mi-am închipuit, de pildă, ce grozav va fi Crăciunul: mahmureala mănându-mă iarăși înainte și înapoi pe brazda dintre pat și toaletă, burta stând să-mi plesnească de... bucurie (după ce am înfulecat iarăși cât un hipopotam).

Am făcut varice stând la cozi, cât nu m-a pus toată burocrăția să stau într-un an întreg, ca să pot trăi din plin bucuria Nașterii Domnului.

Când e „sărbătoare”, falcile țin loc de inimă: închis - deschis, închis - deschis, fără încetare, vai de tine și de sărbătorile tale dacă te oprești! Doar de asta se poate ține telecomanda cu o singură mână: cu cealaltă să poți apuca sarmăuă, să nu te cretinizezi pe burta goală...

Trece ziua de Naștere a lui Hristos, mă trezesc voios pentru încă o rundă de carrefour-eală, mai dihai decât cea mai cruntă zi de lucru: trebuie, că de cu seară am ras tot, și smălțul de pe blide, și tencuiala de pe pereți.

Și de Revelion sper să mă fac cui, dacă se poate să mă bage în spital, ca să fie cât se poate de clar că m-am distrat mai tare decât toți!

Ah, dar cât de mișto va fi la anul! Înălțându-mă cu sufletul către Domnul, bucuos îmi voi bea iarăși mințile... de dragul Lui!

Păcat că mai trebuie să trăiesc și până atunci, îndeletnicindu-mă cu chestii mult mai cenușii...

Arunc cât colo cadavrul de „o, brad frumos”, despuat de beteală și ace (ăstea-s în covor).

Un strat proaspăt de praf va poposi cu drag peste noul maldăr de obiecte inutile și repede uitate pe care le-am dat și primit în „dar”... este firesc, nu? Altfel cum aș mai putea să mă vaiet că n-am bani să plătesc energia termică? M-aș putea oare milogi convingător după vreo subvenție?!

Deja nostalgic, închid cu greu programul TV, de a căruia imbecilitate redevin încetul cu încetul conștient, arunc la gunoi o movilă de sticle goale și îmi fac apariția entuziastă la locul de muncă. Pauza s-a terminat, băgați capul...

Nu știu dacă vă recunoașteți într-un asemenea scenariu, dar el a fost scris deja pentru voi.

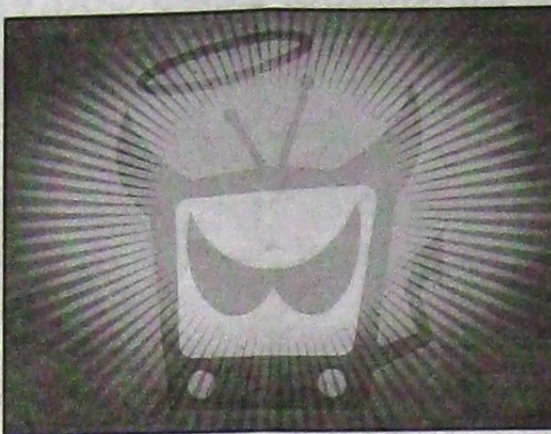
Mă tem că, dacă ați deschis acest „periodic al românilor naționaliști creștini”, vă așteptați acum la o morală rigidă, poate chiar să vă trimit cu genunchii pe coji de nuci, la pocăință...

NU. În primul rând, binevoiesc să văd bărna din ochiul meu înainte de paiul din al vostru. Dar, tocmai de aceea, știu ce spun, că, „gura păcătosului adevăr grăiește”. Iar un sfânt nu ar face niciodată asemenea glume, ar privi doar cu un ochi intristat (către lume) și cu celălalt râzând (la Dumnezeu).

În al doilea rând, în Crăciun nu este vorba de moarte, ci de naștere, așa că e vreme să vă bucurați. Cum poate fiecare.

Sărbătorile iernii înseamnă destul de mult pentru miliarde de oameni, fie că sunt creștini, fie creștini doar cu numele, fie creștini în alte credințe sau ate. Acest „destul de mult” are, totuși, o mare varietate de semnificații: în sfârșit, o săptămână-două de concediu după un an de tras la jug, poate o scurtă excitație după o lungă plictiseală. Momentul în care se stă cu familia la televizor și se mai spune câte o minciună frumoasă. Momentul ideal pentru a simula, prin risipă, bogăția. Și pentru a viziona una după alta comedii de trei la un cent, în care se petrec povești siropoase de dragoste, părăd că ne-am îndrăgosti noi înșine.

Toate astea la un loc, precum și fluieratul stăpânului care ne-a dresat să facem așa (din nesfârșită bunăvoință, căci

el știe că în robia lui ne vom afla, în sfârșit, „fericirea”).

Făcând abstracție de sensul pur, creștin al Crăciunului, de care nu sunt vrednic să scriu, cel mai sfânt se bucură copiii, care se bat cu zăpadă. „Părtieeee!” și se reped cu săniile la vale, crezându-se eschimoși din secolul vitezei. Este, totuși, ceva special în copilărie, care nu a apucat să fie otrăvit, dar „se pierde” - ca să nu folosesc vreo expresie macabră - când ajungem la „maturitate”, bătrânețea asta prematură. Și apoi, „părtieeee!”, ne aruncăm și noi pe porc, pe țuică și pe cumpărat, loviți de streche! Sau, mai original, pe LSD, „trei, doi, unu, zero!”, creierul în cosmos, pentru că, oricât de brutal ar suna, cam totuna este.

Nu vreau să reproșez qimănuî modul în care se bucură, nici porția de plăcere, oricum ar fi ea, pe care și-o mai poate oferi. RE-FU-LA-RE. Asta este. Nu cum ne pierdem vacanțele, ci cum ne ratăm viețile, de trebuie să sărim uneori calul ca să nu ne-o mințim la vale - acolo e bubal!

Suntem săraci, așa că nimic nu-i mai plăcut decât cea mai exagerată risipă: suntem **chiar mai săraci de atât, încât asta, risipa, se traduce în mâncare.**

Dacă nu putem ocoli realitatea iremediabil nasoală, punem mâna pe telecomandă și... nani-nani. Despre băut nu mai comentez, că pe asta poate am moștenit-o de la străbunii daci, cei viteji și nemuritori, slăvită fie-le memoria!

Și știți un lucru? Nu s-ar cuveni să vă facă „morală” cineva, ci meritați să fiți, măcar când și când, mângâiați.

Am spus că meritați o mângâiere, numai că operația în curs de desfășurare nu prea se încadrează în această categorie. Se apropie, promițătoare, o mână de capul „pacientului”; acesta se relaxează, toarce încrezător... cu delicatețe mâna deșurubează calota craniană pentru a lustrui, grijulie, circumvoluțiune cu circumvoluțiune, până ce totul strălucește înăuntrul de tâmpenia cea mai crasă! Nu mai este nici o problemă, toți neuronii sunt ca scoși din cutie, fiecare pregătit să absoarbă „înțelepciunea”.

Mâna cea plină de „afecțiune” se continuă cu gâtul subțire, încheiat grațios cu un chip de înger cu perciuni cârlionțați. Chip de înger al întunericiiului! El știe ce să pună în loc, cu ce să umple neantul proaspăt creat, tot de el, ca să vă „lumineze”.

Gata cu datul din coadă, este dreptul vostru să mârâiți, să zgâriați! Nu este mângâiere, nici îngrijire, nici spre binele vostru, nici măcar un rău neintenționat, este lobotomie!

Unii, dintr-o dispoziție poetică, i-au asemănat pe eroii din decembrie 1989 cu colindătorii. Ne gândim la cei autentici, nu la ăia care strigau pe noul post Televiziunea Română Liberă „am învins” (te simți, d-le Dinescu?). Poate că aceia care au murit sfidând seceră și ciocanul zâmbeau, bucurându-se că se apropie Ajunul Crăciunului...

Ce ar mai trebui ca toată țara să se revolte din nou, ca atunci?

Simplu: ca degradarea neîncetată la care suntem supuși să ajungă perceptibilă miopiei tuturor.

Dar... ghinion! Cu miopia a început totul, atunci când, cu vreo patru-cinci generații în urmă, românii

nu vedeau bine niște purici recent aciuiați. Erau destul de supărați, dar se confundau ușor cu neplăcerile obișnuite ale epocii (abia ne scuturasem, cu chiu, cu vai, de gângăniile fanariote)... Acum dioptriile se amplifică incredibil, de ne calcă ditamai dinozaurii în picioare și tot nu vedem clar.

Ce ne lipsește, mai multă obraznicie evreiască, să vadă tot bivoul că ei nu sunt victime nevinovate, și nici nevinovate, nici victime?

Cândva mă temeam că își vor plănuî ascensiunea cu diabolică subtilitate și discreție, dar ei lovesc mărânește în ce avem mai scump. Pe față!

Dacă cineva ar aduce un taraf manelist la ziua mea, i-aș da pe toți ăia cu șuturi pe ușă afară. Acum însă masoneria ne ține tot cercul ăsta dezgustător de Ziua lui Hristos, iar noi nici măcar nu împușcăm televizorul!

Nu numai asta, ci tot ce face astăzi evreimea mondială, cu unealta lor masonică, duhnește ca o turmă de țapi, sare în ochi la lumina zilei.

Acum o sută de ani, cu asemenea strategii de doi bani nu ar fi putut înșela decât un ospiciu de handicapați mintali, dar în zilele noastre, îi tot dau zor în prostie.

De ce?

Pentru că nu mai au răbdare, pentru că diavolul nu mai are răbdare, îi strunește. Și pentru că evreul mediu nu se compară cu românul mediu (deși, din păcate, americanul mediu este și mai prejos). Tocmai pentru asta a îndrăznit niciodată regretatul Silviu Brucan să ne facă „stupid people”, cu pronunția lui de chiolanțiu la orele de engleză (ce-i drept, nici cu limba română nu păcălea pe nimeni). Trusturile de presă iudaică au investit și investesc masiv în mass media locală care nu e nici o afacere, merge tot în pierdere, doar-doar ne-o mai scădea puțin coeficientul de inteligență, că nu mai reușesc odată să ne alinieze cu cimpanzeii de peste Atlantic...

...hmmm, stop! Acum, să nu ne umflăm în pene. Nu pot „Cancan”, „Click”, „Unica”, „Libertatea” sau „Neuronii voștri morți pe bombeele noastre proaspăt lustruite” să ne tembelizeze chiar în ritmul dorit, dar treaba tot merge înainte.

Dacă ați vedea de Crăciun supermarket-uri pustii cu grămada, ar fi un semn bun.

Să urmărim cum campaniile publicitare se succed din ce în ce mai frenetic, tot în zadar, tratate cu sictir de românii imunizați, pe care nimic nu-i mai poate adormi... **dă, Doamne!** Dacă ProTV-ul ăsta „rupt din rai”, în loc de „știrile de la ora cinci” ar ajunge să difuzeze „filmul porno de la orice oră, non stop”, și așa tot ignorat cu plictiseală, ar fi și mai evident că e strâns cu ușa în ultimul hal. Oricum, mai tot omul, când îi pronunță numele, o face ca și cum ar scuipa, dar, cu toată scârba, încă urmărește mizeria aia, de ce? Popor care ai inventat avionul, de ce faci asta?!

Iar în ceea ce privește consumismul nostru de zi cu zi, este foarte ușor de explicat și infernal de greu de combătut în actuala situație.

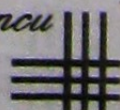
De unde vine?

Simplu de răspuns: de la cartelele ceașiste, de la orele de stat la cozi pentru ca până la urmă să nu te alegi cu un pachet de unt; de la renunțarea generalizată pe care secretarul general al partidului comunist, cu capul plesind de studii peste studii făcute de politicieni, ar fi vrut să o impună poporului român (nu însă și augustei sale persoane), confundând-o cu stilul spartan.

După ce au răbdat lipsurile materiale, toți își îndesă acum în mațe orice prind - toți care pot, că sunt alții cu diuimul care încă răbdă de foame, iar în ei se tensionează dureros resortul care, eliberat, îi va împinge să se destrăbăleze porcește. **Esențialmente, asta este educația care ni se dă: dacă poți, fii porc; dacă nu, șobolan; însă neapărat dorește-ți să ajungi și tu porc!**

În realitate, cu excepția celor care literalmente mor de foame fără adăpost, pentru fiecare nivel există un lux inaccesibil după care bieții rătăciți tânjesc, acriți de frustrare. (continuare în pag. 9)

Stefan Hancu

Atitudini

TÂNCĂBEȘTI 2008: PREZENT!

- din cuvântarea d-lui Nicador Zelea Codreanu la Tâncăbești -

Domnilor și doamnelor, simpatizanți, camarazi!

Voi respecta și de această dată tradiția adunărilor noastre, încercând să vă transmit câteva din gândurile și simțămintele pe care mi le trezește prezența în această zi la locul unde în urmă cu 70 de ani au fost martirizați de către slugile iudaismului mondial, cei mai buni fii ai poporului român, produși ai generației naționaliste și creștine de la 1922, în frunte cu Corneliu Zelea-Codreanu.

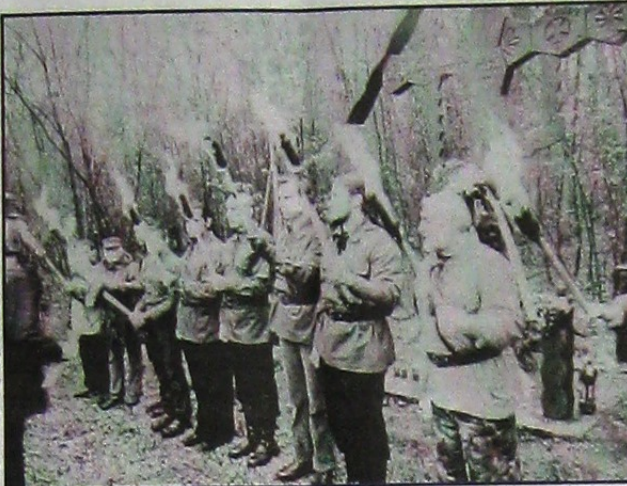
Dacă sunteți aici, este de la sine înțeles că sunteți în cunoștință de cauză asupra vieții și morții martirilor neamului românesc, deci vă voi expune câteva probleme în legătură cu timpul care a trecut de când din nefericire nu ne-am văzut.

Sunt impresionat de numărul mare de participanți, având în vedere ploaia care a gonit totuși pe unii dintre obișnuiții participanți la eveniment.

În scurta privire de recunoaștere am remarcat în primul rând prezența neobosiților și credincioșilor noștri camarazi care au venit toată noaptea cu trenul din multe colțuri de țară, tineri hotărâți, dar și vârstnici trecuți prin ani grei de pușcării de exterminare și doamne care au suferit același tratament criminal în timpul regimului iudeo-comunist.

De aici nu a fost decât un pas să mă gândesc la niște ziaristi care își făcuseră anunțată prezența. Nu aș vrea să dau lecții tinerilor slujitori ai mass-mediei, dar știu că voi citi într-un ziar de mâine: „Câteva zeci de bătrâni nostalgici au venit la Tâncăbești...”. Că vor prezenta toată manifestarea noastră la alte dimensiuni decât cele reale nu ne deranjează; noi nu facem acest lucru pentru publicitate; este neprofesionist totuși și te întrebi ce îi determină să fie dușmănoși față de Mișcarea Legionară despre care nu știu aproape nimic, prin grija iudeo-comunismului.

Mi-aș permite să le aduc aminte că „nostalgic” nu este un cuvânt peiorativ, cum își închipuie domniile lor, venind din greacă: „nosta” = „amintire” și „algos” = „durere”. Noi chiar avem amintiri dureroase legate de acest loc, dar amintirile de acest gen nu sunt legate nici de vârstă, nici de apartenența politică. Ne-am obișnuit cu acest sentiment legat de trecut, dar

pentru prezent și viitor dorim ca sacrificiul înaintașilor noștri să rodească, spre biruința creștinismului și a națiunii române.

Sunt oameni care au început să o ia razna socotind că sunt îndreptățiți să ne interzică până și manifestările religioase - apropos de „Federația Comunităților Evreiești din România” care ne-a făcut denunț la poliția criminală din București că facem parastasul acesta la Tâncăbești!!

Așteptăm cu încredere să ne închidă bisericile, să ne bage în pușcărie, preoții declarând interdicerea practicării creștinismului!

Nu cunosc decât vag ritualurile religiei mozaice, dar aș fi foarte curios să văd cum ar reacționa dacă cineva le-ar contesta dreptul de a-și practica religia după datinile lor; ar țipa, de întreg mapamondul ar trebui să-și protejeze timpane!

Acest comportament mă face să constat că suntem tratați ca niște tolerați în propria noastră țară, în propria noastră casă, de către niște tovarăși pe care, repet, nu i-a chemat nimeni, nu i-a dorit nimeni, și care se înscăunează pe zi ce trece ca stăpâni ai acestui popor. Noi îi poftim să zică bogdaproste că trăiesc pe sfântul nostru pământ strămoșesc și să nu ne mai facă nouă reguli, de nici un fel! „E clară?”

Din acest motiv și din altele, apelul nostru către români este să iasă din somnolența în care au fost dresați să se complacă, și să nu își cedeze nătang drepturile de stăpâni ai acestor locuri,

apărat cu milioane de sacrificii pe câmpurile de luptă de mii de ani. Trebuie să lăsați plugul și coasa, ca și strămoșii noștri, atunci când clopotele bisericilor „bat în dungă”, chemându-vă la luptă împotriva coterpitorilor.

Ați fost învățați de peste 60 de ani că singurul vostru drept politic este să votați o dată la patru ani: este mult prea puțin, mai ales când trebuie să alegeți între rău sau mai rău!

La locul supliciului martirilor noștri trebuie să luați hotărârea de a ieși din indiferență, lăncezeală și frică, trebuie să înțelegeți că trebuie să ne reorganizăm activitatea politică la nivel național și în limitele legale, pentru a putea într-un viitor apropiat să ne promovăm idealurile și convingerile noastre pe scena politică românească, să vă pot spune cu orice ocazie pe cine trebuie să votăm!

Fac un apel pe care Mișcarea Legionară l-a făcut de-a lungul timpului la membrii și simpatizanții ei; trăind totdeauna „pe banii noștri”, pe mica voastră contribuție, ne „sponsorizați” niciodată, de nimeni, care ar fi putut avea pretenții mai târzii.

Ne vine din ce în ce mai greu să susținem cheltuielile legate în primul rând de editarea revistei, care reprezintă totuși legătura cea mai importantă cu românii din toată țara. Simplu abonament ne bucură, dar este categoric insuficient, căci reprezintă per total 4% din cheltuieli. Societatea de distribuție, în semifaliment, nu ne-a rambursat de aproape doi ani sumele cuvenite. Cei care își pot permite ar trebui să ajute mai substanțial editura. Facem acest apel fără să socotim că ne înjosim, căci îl facem la prietenii și frații noștri!

Voi încheia spunând că apreciem sacrificiul tuturor celor care, trecând peste sute de kilometri, peste multe zeci de ani pe care îi poartă cu demnitate, peste lăsarea pe plan secund a problemelor de existență care îi presează și ne presează, peste ploaia rece care a încercat să ne gonească, au venit să fim împreună și să închinăm un moment din viața noastră celor care și-au dăruit toată viața lor pentru noi!

DESPRE NERUȘINAREA CUI?

Aproape că nu îți vine să crezi că în luna decembrie a anului 2008 mai există bandiți de naționaliști, antisemiți și criminali care să acuze Israelul de tortură!

Dacă nu au fost încă stârpiți de pe fața pământului, vor fi: sunt toți trecuți pe lista neagră a jupânilor și îi așteaptă judecata unui Stăpân în Cer și pedeapsa fără nici o judecată, la liberul arbitru, pe pământ.

Ziarul „Ziua” de vineri 12 decembrie face cunoscut cititorilor următoarele:

„Expertul O.N.U. privind drepturile omului în teritoriile palestiniene, Richard Falk, a apreciat marți că politica Israelului față de populația acestor teritorii <<este asimilabilă crimei împotriva umanității>>.”

Într-un comunicat publicat la Geneva, Richard Falk a cerut O.N.U. <<să aplice norma recunoscută privind responsabilitatea de a proteja populația civilă, care este supusă unei pedepse colective de politici, care este asimilabilă crimei împotriva umanității>>.”

Falk a denunțat <<asediul sălbatic al Israelului împotriva Gazei>>, unde accesul hranei și carburanților este insuficient, evitându-se doar <<foamea și îmbolnăvirea în masă>>.”

Acum să stăm strâmb și să judecăm drept: Falk asta, ce neam o fi el, cum o fi

ajuns într-o organizație controlată în bună parte de evrei? Este lipsa tovarășilor, ar trebui sancționați cu diminuarea salariului cu 10% pe trei luni.

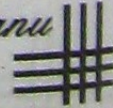
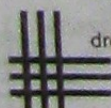
Că al doilea mandat nu îl mai pupă neam de neamul lui la O.N.U., asta este altceva!

Deocamdată nu va avea nici un „accident de circulație” mortal, că bate la ochi. Nu va fi găsit nici „sinucid” de cine trebuie! Până va fi pedepsit „banditul ăsta antisemit”, vom uita de el, și peste un timp oarecare va fi „strâns șurubul” suficient pentru ca să nu mai apară „așa niște minciuni” în presă.

Riscând să „stârpească murdăria”, s-ar putea ca o lichea de român să comenteze faptul, demonstrând, ca un profesor universitar prezent deseori la emisiunea d-lui Gădea, că suferințele poporului evreu din timpul celui de-al doilea război mondial îi îndreptățesc să ia orice măsuri, împotriva tuturor, și de orice dimensiune, în mod preventiv. Domnia sa, dl. profesor universitar, declară indirect că este de acord cu crimele împotriva umanității constatate de nenorocitul de Falk, dacă sunt comise de statul evreu. Norocul fabricilor de hârtie igienică este că deocamdată nu s-a ajuns să se gândească în felul acesta la nivel de mase, că ar da faliment. (continuare în pag. 9)

Nicador Zelea

Codreanu

Document

DIN PRESA LEGIONARĂ INTERBELICĂ: "PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC" (1927 - 1941)

Dacă se va scrie vreodată o istorie a presei legionare, și sper să se realizeze acest deziderat, care să cuprindă cele peste 100 de publicații apărute în țară cât și în exil, cu certitudine că pe prima pagină a viitoarei lucrări va figura numele ziarului "PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC". Este firesc să fie așa întrucât acest ziar a fost primul care a văzut lumina tiparului la numai câteva luni de la înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail (care a luat ființă la Iași în iunie 1927), fiind, deci, piatra de temelie a presei legionare.

Primul număr poartă data de 1 august 1927, sub titlul "PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC" specificându-se că redacția este compusă de cei cinci ctitori care au înființat organizația: Corneliu Zelea Codreanu, Ilie Gârneață, Ion I. Moța, Corneliu Georgescu și Radu Mironovici.

Ziarul era bilunar, sediul lui era la Căminul Cultural Creștin din Iași.

Pe pagina întâi era fotografia Arhanghelului Mihail și alături scurtul text "Spre inimile cele necurate care vin întru preacurata casă a lui Dumnezeu, fără milă întind sabia mea" specificându-se că aceste cuvinte se află iocana Sf. Arhanghel Mihail din Biserica Încoronării de la Alba Iulia.

Tot pe pagina întâi, dar în partea stângă se aflau versurile "Din zei de-am fi scoborâtori / C-o moarte toți suntem datori. / Totuna e dac-ai murit / Flăcâu sau moș îngârbovit, / Dar nu-i totuna leu să mori / Sau câine-nlănțuit!" din poezia "Decebal către popor" a poetului Gh. Coșbuc.

Pagina pe care am descris-o o vom întâlni la marea majoritate a numerelor următoare.

Articolul de fond semnat de cei cinci întemeietori ai Legiunii punctează cele 12 idei naționaliste, ultima specificând "Cu fața la dușman este deviza noastră izvorâtă dintr-o necesitate de a ține pe loc pe dușman".

Alături de articolul de fond o chemare: "E ceasul nostru! Veniți la Corneliu Zelea Codreanu! Curățenia e simplă: nu dai afară pe nimeni, ci, în mod cinstit, alegi pe cei demni care au rămas dreți în picioare. Cei hotărâți, cei cinstiți și cei tineri (la suflet) să vină! E ceasul lor!"

Pagina a treia are toată chenar negru și este dedicată morții regelui Ferdinand.

CORNELIU GEORGESCU semnează articolul "Nădejdi sfărâmate", iar RADU MIRONOVICI, "Către un frate de la sa". Semnează și ing. GH. CLIME articolul "Visuri - nădejdi - realitate", iar alături se află un alt articol interesant, dar nesemnat, care are titlul "Neînțelegerile dintre frați, bucuria dușmanului".

ION MOȚA este prezent cu articolul "La Icoană". Citez din el un paragraf: "În sistemul societăților omenești, forța nu se captează decât prin organizare. Așadar sistemul nostru trebuie să aibă o organizație, și o are. Organizația însă nu se poate naște și dezvolta sănătos fără rânduială, ierarhie și, mai ales, fără un conducător. De aceea organizația noastră are un șef, neales de nimeni, ci consimțit de cei ce, atrași de o forță tainică, au vrut să constituie, sub conducerea unui șef, celule ordonate și disciplinate ale organizației. Acest șef al nostru este Corneliu Zelea Codreanu". Cele mai multe și mai interesante articole din "Pământul Strămoșesc" îl au ca autor pe ION I. MOȚA. În intervalul 1927 - 1932 el a scris 13 articole pe care le-a adunat și apoi le-a tipărit în cartea sa, "CRANII DE LEMN". Le enumăr: "La Icoană" - 1 aug. 1927, "Avram Iancu la Parchet" - 15 ian. 1928, "Da, sunt nelămurit" - 15 sept. 1928, "O vorbă ardelenescă pentru lordul Rothermere" - 1 sept. 1928, "Sf. Arhanghel Mihail" - 1 oct. 1928, "Răspuns unor întâmplări" - 15 sept. 1928, "Acesta nu e sufletul nostru" - 25 dec. 1928, "Autruf zur Treue" - 15 nov. 1928, "Care Ardeal?" - 15 dec. 1928, "Răspuns D-lui Profesor Bogdan Duică" - 1 ian. 1928, "Prea te pripești, D-le Tătărescu" - 15 aug. 1928, "Stăpânirea furtunii" - nov. 1932.

Din NR. 2 al "PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC", apărut la 15 aug. 1927, semnez un

articol semnat de cei cinci redactori întemeietori ai publicației, intitulat "Legiunea Arhanghelului Mihail", în care se arată schema de funcționare a acesteia. Secția 1 se intitulă "Tinerimea", cu subsecția "Frații de Cruce" (rezervate celor care nu au împlinit 19 ani), Secția 2 este destinată "Protecției Legiunii", Secția 3 - "Ajutor", Secția 4 - "Internațională", Secția 5 - conducerea Legiunii, Consiliul și Senatul, pentru raporturile cu Liga Apărării Național Creștine care se dezbina, în scopul de a salva mișcarea naționalistă de la înfrângere.

CORNELIU GEORGESCU semnează articolul "Aprindeți făclia credinței", Ion Blănuș-Flamură "Speranțe" și prof. Cătușanu "Veste Bună". CORNELIU ZELEA CODREANU își intitulă articolul "Dușmanul atacă, deci fața la dușman!", iar poetul Iustin Iliș scrie poezia "Înălțarea".

Să răsfoim NR. 3 din 1 sept. 1927 care are articolele "Către feciorii codrilor" de RADU MIRONOVICI și reportajul "Nunta lui Moța". (Acesta a avut loc la 18 aug. 1927 la Mănăstirea Neamț, în mijlocul munților și pădurilor. Aleasa sa a fost Iridenta Zelea Codreanu, slujba cununiei a fost dumnezeiască, oficiată de Prea Sfințitul Episcop Nicodim, viitor patriarh. Au luat masa într-un cadru intim 30 de persoane, într-un pronunțat spirit creștin și naționalist, iar ciobanii Tulan și Ursaki au cântat din fluier, acompaniați de un scripcar).

Poșta redacției răspunde la 10 cititori.

În NR. 4 alte semnături cu greutate: MILE LEFTER - "După marea îngrijorare, marea bucurie", ION BANEA - "La luptă" și CORNELIU GEORGESCU - "În zbuciumul zilei de astăzi".

Două pagini din ziar sunt rezervate sondajului "Cum e primită revista noastră și cu ea Legiunea Arhanghelului Mihail?" Sunt publicate păreri de cititorii din Roman, Turda, Piatra Neamț, Focșani, Tr. Severin, Sibiu, din toată Bucovina, având același numitor: favorabil!

Ajungem și la NR. 8 din 1 nov. 1927.

CORNELIU ZELEA CODREANU scrie articolul "După procesul Schwarband", din care citez un mic fragment: "Petliura, fostul hatman al Ucrainei între 1919-1920, a fost ucis de către Schwarband la Paris. El a luptat împotriva bolșevismului și Cehistilor organizație în care predominau evreii. Rușine: asasinul a fost achitat, nici măcar nu era în legitimă apărare. Ultimele cuvinte ale celui ucis au fost: <<De-ajuns, Doamne, de-ajuns!>>".

Semnez un alt articol, nesemnat: "Săcușorul cu țărână, talismanul legionarului".

În NR. 12, o altă nuntă a unei personalități legionare, Corneliu Georgescu. Corneliu Zelea Codreanu i-a dat în dar o lanternă, spunându-i: "pentru ca să-ți lumineze calea de câte ori o vei găsi întunecată și să-ți aduci aminte că lumina vine de la Legiune. Tu nu trebuie să trăiești pentru soția ta, ci soția ta trebuie să trăiască pentru tine. Tu trebuie să trăiești pentru țara ta!" Nași au fost Ilie Gârneață și dr. Elvira Ionescu (care ulterior i-a devenit soție).

NR. 15 apare la 1 aug. 1928, iar articolele sunt dedicate aniversării împlinirii unui an de la crearea Legiunii Arhanghelului Mihail. Titluri referitoare la acest eveniment: "Un an de existență" de CORNELIU ZELEA CODREANU și "A trecut un an" de ION BANEA.

De la NR. 24, Crăciun 1928, ziarul nu mai apare decât la 1 martie 1930, deci după un an și jumătate.

Are acum un format mare, dar are numai două pagini, redacția funcționând tot la vechea adresă.

Ziarul continuă aibă o apariție neregulată: bunăoară, NR. 2 la 18 martie 1930, NR. 6 la 10 sept. 1930, NR. 7 la 26 oct. 1930.

Câteva titluri din aceste numere: "Scrisori către Legiune" de CORNELIU ZELEA CODREANU, "Scrisoare deschisă către ziarul Curentul" de ing. Blănuș-Flamură și o fotografie inedită a Căpitanului, cu mustață, în costum național.

În NR. 8 din 1 ian. 1931 se distinge poezia "Tăcile, când vii?" (întrebarea pe care băiatul de 6 ani al preotului DUMITRESCU-BORȘA, închis la Sighet, o pune tatălui său).

Alte titluri: "Domnul și patronul" de CORNELIU ZELEA CODREANU și "Moartea celui mai bătrân legionar, Ion Tarnoski". (Ion Tarnoski a luptat în 1877 și 1916, a intrat în 1923 în L.A.N.C. a lui A.C. Cuza, apoi între Ligă și Legiune a ales pe cea de-a doua, la 4 ian. 1929 a prestat jurământul legionar și a primit săcușorul cu țărână). S-a constituit și Senatul Legionar din care făceau parte, printre alții, prof. universitar Traian Brăileanu, Ion Zelea Codreanu (tatăl Căpitanului, mare luptător naționalist, inclusiv pe front pentru reîntregirea României, și mare orator), Hristache Solomon (mare proprietar) și Zoltu Tasula (macedonean). Senatul Legionar, format din oameni de peste 50 de ani, este cea mai înaltă autoritate morală a organizației, dar are numai un rol consultativ.

Iar se produce o sincopă în apariția ziarului, de lungă durată, doi ani, următorul număr - nr. 1 din al cincilea an de la apariție - datând de la 1 ian. 1933.

Are ca subtitlu acum "Foaie de educație legionară, organizare și informare".

Din nou are formatul mic, la mijlocul primei pagini este Sf. Arhanghel Mihail, și, pentru prima oară, titlul ziarului are culoarea verde.

Articolele cele mai reprezentative sunt: "Descendența terestră a lui Isus Hristos" de prof. universitar POLIHRONIADE, "An legionar 1932" de ION BANEA, "Plugușorul legionarilor pe anul 1933" de A. Gruia, "Plugușorul legionarilor bucovineni" de Valeriu Drăgan-Rădăuți și poezia "Închinare" de Viorica Lăzărescu.

În NR. 2 din 1933 găsim articolul "Moartea lui Constantin Ilinoiu, socru Căpitanului" iar în NR. 3, ultimul din anul 1933, atrage atenția "Desființarea organizației legionare din Mehedinți" deoarece șeful ei, farmacistul Torjescu, se plângea că intelectualii l-au părăsit din cauza prigoanei dezlanțuite de prof. Danciu. Se arată că organizația Garda de Fier este făcută nu pentru muieri bocitoare, ci pentru viteji.

(continuare în pag. 11)

G. Emilian

Apariție de carte

"ȚARA, LEGIUNEA, CĂPITANUL"

- culegere de interviuri luate supraviețuitorilor Mișcării, în 1994 – 2001 -
de Mariana Conovici, Silvia Iliescu și Octavian Silivestru

La Târgul de Carte din această toamnă a fost lansat un volum deosebit de atractiv, unicat în rândul tipăriturilor în legătură cu Mișcarea Legionară intitulat "ȚARA, LEGIUNEA, CĂPITANUL" – "Mișcarea Legionară în documente de istorie orală".

Cartea, pe care v-o recomandăm ca lectură deosebit de atractivă, se găsește la librăriile Humanitas din:

- București (librăria Kretzulescu; Auchan - librăria Humanitas);
- Ploiești (librăria Humanitas);
- Pitești (Auchan - librăria Humanitas);
- Iași (Carrefour Felicia, librăria Humanitas);
- Timișoara (librăria Emil Cioran, librăria Joc Secund);
- Alba Iulia (librăria Humanitas);
- Oradea (librăria Mircea Eliade);
- Rm. Vâlcea (librăria Virgil Ierunca);
- Piatra Neamț (librăria Humanitas);
- Sibiu (librăria Const. Noica).

Marea majoritate a persoanelor intervievate sunt foarte puțin reprezentative pentru Mișcare, necunoscute: simpli legionari sau doar membri ai Mișcării, frați de Cruce și simpatizanți; dintre personalitățile din Mișcare, intervievate, putem cita doar câteva: comandant legionar Dumitru Groza (șeful Corpului Muncitoresc Legionar în 1940-1941), instructor legionar și avocat Nae Tudorică (șeful organizației din Roman în 1935-1940), dr. Șerban Milcoveanu (șeful studențimii române pe țară în 1937-1940), avocat Filon Lauric (șeful Centrului Studențesc Cernăuți în 1937-1940), Ion Gavrilă-Ogoranu (frate de Cruce, renumit supraviețuitor al rezistenței din munți) etc.

Au fost omise multe personalități legionare contemporane cu noi, care erau încă active în cadrul Mișcării la vremea luării interviurilor: de exemplu, ultimul comandant legionar făcut de Căpitan, dr. Ionel Zeana, din București (întemnițat 16 ani în timpul regimului comunist, cel care a reînființat Senatul Legionar în 2000, autorul a două volume de poezii de închisoare); econ. instructor legionar Viorel Tănase din Sibiu; cel mai bătrân legionar din lume, care este încă în viață, perfect lucid (i-am sărbătorit centenarul anul acesta, în mai); dr. ing. Duiliu Sfințescu (o somitate științifică pe plan mondial, responsabilul cu condica de grade a Căpitanului, membru al secretariatului Căpitanului și responsabilul cu relațiile cu străinii); dr. Valer Neagoe din Simeria (șeful Centrului Studențesc București în 1940); Cătălin Zelea Codreanu (ultimul frate al Căpitanului, un martor important); avocat instructor legionar Nelu Rusu din București (șeful Senatului Legionar după moartea lui Ionel Zeana), Dumitru Banea (fratele șefului Ardealului Legionar, Ion Banea, el însuși comandant legionar, autorul cărții "Acuzat, martor și apărător în procesul vieții mele", apărută la Sibiu în 1994), ș. a.

În schimb, volumul conține și declarațiile unor adversari ai Mișcării (ofițerul SSI Traian Borcescu, ofițerul de jandarmi Mihail Baron, fiul industriașului N. Malaxa etc.), iar faptul că nu se precizează calitatea persoanei intervievate (când a intrat în Mișcare, ce poziție a deținut în cadrul acesteia, și, mai ales, dacă este legionar sau adversar) contribuie la confuziunea cititorilor.

Cu toate acestea, cartea este într-adevăr pasionantă, o lectură pe care oricine, de orice convingere politică, o parcurge cu mare interes. Este adresată atât cercetătorului istoric, cât și "omului de pe stradă", profesorului universitar și muncitorului, deopotrivă.

Interviurile sunt dispuse cronologic, pornind de la Frăția de Cruce (creată de Căpitan înaintea Legiunii Arhanghelul Mihail), conturând evoluția și ideologia Legiunii, marile prigoane (cardistă și antonesciană) și tribulațiile ulterioare (aventura simistă și sinistă cu "guvernul de la Viena" etc.), și ajung până la arestarea masivă a legionarilor de către regimul comunist (1948), încercând să refacă etapele de dezvoltare și organizare a Legiunii și evenimentele majore, creionând o frescă a epocii.

Chioveanu despre care am crezut inițial că este doctor în medicină, eventual veterinar, nicidecum în istorie (cum am aflat ulterior).

Poate că unii dintre dvs. au auzit de istoricii comunisti Fătu și Spălățelu care au scris cartea "Garda de Fier, organizație teroristă de tip fascist", rămasă ca model de lipsă de profesionalism și rea credință dusă la extrem, o colecție de aberații nefundamentate documentar, fără nici cea mai vagă legătură cu realitatea istorică - o pseudo-istorie. Prefața d-lui M. Chioveanu aduce aminte în mod frapant de scrierea lui Fătu și Spălățelu. Exemplificăm:

- "Mircea Eliade se va încapățâna să vadă în legionarism o revoluție creștină, spirituală, a generației sale" (pg. 10)

Păi dacă o personalitate culturală de talia lui Eliade, care numai de îngustime de spirit nu poate fi acuzat, se "încapățânează" să vadă cu totul altfel decât dl. Chioveanu legionarismul, înseamnă că într-adevăr e "ceva de capul legionarismului", cum spune românul... Noi să avem încredere în părerea lui Eliade, sau a lui Chioveanu?!

- "Singurul mare absent din cuprinsul volumului (...) evitat din răspusele de majoritatea subiecților, este antisemitismul Mișcării Legionare" (pg. 13)

Păi, stimate domn, dacă legionarii se întâmplă să nu fie cum vreți dvs. să-i descrieți, ce să facă? Să inventeze, ca să intre în tiparul croit de dvs. și de alții ca dvs.? Poate că n-ar fi fost rău să dați definiția termenului de "antisemit"...

- "În ian. 1941, în centrul și în mahalalele Bucureștiului, și nu în munți, legionarii vor ataca viesparele jidănești..." (pg. 20)

Și cum se explică atunci faptul că nici un legionar nu a fost condamnat pentru "atacarea viesparelor jidănești" - nu numai în timpul regimului antonescian, când mii de legionari au înfundat pușcăriile fie și doar pentru că vreun șef de post zelos găsise la percheziție o carte legionară (prohibită), dar, nici în timpul regimului comunist în care evreii dețineau funcțiile de conducere și represiune? Mister! Dl. Chioveanu se bazează exclusiv pe propriile afirmații, nu pe documente. Și cu atât mai puțin pe logică: doar nu e profesor de matematică sau de logică! E istoric... Cum scrie istoria, este altă poveste.

- "(...) imaginea unui București aruncat în anarhie și violență de către Garda de Fier, sprijinită de SS, nu însă de populație și armată" (pg. 20)

Halal probitate profesională! În primul rând, în România nu existau trupe SS; apoi, având în vedere că arhivele germane și cele românești sunt deschise, de ce nu spuneți concret în ce-a constatat sprijinul SS acordat legionarilor?? În al doilea rând, legionarii nu au făcut altceva decât să rămână în instituțiile pe care le dețineau conform legii, până la venirea unui ordin scris din partea Conducătorului Statului (ordin care nu a venit), deci nu ei au aruncat Bucureștiul în anarhie și violență: nu ei au dat ordin armatei să lase pe străzi! Pe cine a sprijinit Hitler, pe legionari, sau pe Antonescu?!

- "... ultime
zvâcniri ale
Gărzii de Fier,
redușă la cei
ce au
supraviețuit
rebeliunii, au fugit în Germania..." (pg. 21)

Chiar așa să fie? Dar de miile de legionari din închisorile antonesciene n-o fi auzit dl. prefațator? Nici de rezistența în munți, produsă odată cu instalarea regimului comunist, fenomen unic în Europa de Est, rezistență condusă și formată în majoritate din legionari?!

De altfel, toate aceste falsificări le explică dl. Chioveanu spre finalul mirobolantei sale prefețe:

"un volum precum cel de față nu ar fi putut apărea cu două și chiar cu un deceniu în urmă (adică în 1998, după 8 ani de trămbițată democrație! - n. n.), fără să fi atras priviri pline de suspiciune asupra autorilor și a editurii.

(...) imediat după 1989 legionarismul ar fi putut avea șansa de a deveni ceva mai mult decât o modă culturală (...)"

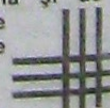
Deci, eterna marotă a tuturor guvernelor, fie ele "democratice" sau comuniste: să nu renască legionarismul! Să vină potopul, dar să dispară și ultimul picior de legionar! Și asta în ciuda faptului că dl. Chioveanu vorbește despre "veterani nostalgici, câțiva tineri epigoni ai vechiului legionarism și câteva minuscule grupări neofasciste, câte o conferință sau câte o comemorare"! Păi dacă e vorba de câțiva veterani nostalgici și câțiva tineri epigoni, de ce s-or fi speriat așa toți, că până și editurile - independente, vezi Doamne - au refuzat să publice o carte de interviuri cu supraviețuitori ai Mișcării?! O întrebare de bun simț, pe care am mai pus-o, și la care așteptăm în continuare răspuns!

Lista aberațiilor din prefața d-lui Chioveanu s-ar putea continua (de exemplu, românizarea întreprinderilor a făcut-o Antonescu, nu legionarii, legionarii nu au fost "pioni și spioni ai Germaniei", dovadă fiind tocmai sângeroasele evenimente din ian. 1941 și faptul că legionarii refugiați în Germania au fost închisi în lagăre până la sfârșitul războiului etc.), dar i-am acordat deja prea mult spațiu. Noroc că marele public de obicei nu prea citește prefața cărții, ci intră direct în subiect.

În încheiere, pentru completarea prezentării cărții, punctăm câteva idei din discuțiile de pe marginea cărții, purtate de noi cu autorii și cu redactorul Ed. Humanitas, în sala Condurachi a Facultății de Istorie, în data de 12 dec. 2008.

Editorul, torpilând cartea de care s-a ocupat, și-a manifestat îndoiala în legătură cu fidelitatea memoriei umane, în general, subliniind că nu are încredere în "inocența" acestora care deformează, transfigurează, hiperbolizează etc.

La replica noastră că faimosul holocaust, predat în școli, în toată lumea, ca materie obligatorie alături de limba maternă și de matematică, se bazează exclusiv pe memorie, pe mărturiile ale

supraviețuitorilor, a tăcut, apoi imediat a schimbat vorba. Atât **autorii** – cărora le mulțumim pentru realizarea acestei cărți, cu adevărat valoroase – cât și editorul, erau vizibil tensionați și încercau să se delimiteze cât mai clar de cuprinsul acesteia, ca de un pericol; parcă se scuza față de niște urechi nevăzute pentru îndrăzneala de a tipări asemenea carte. Asta însă nu i-a împiedicat să ne asigure că n-au întâmpinat nici cea mai mică opoziție în a realiza interviurile: li s-a decontat orice deplasare în acest scop, chiar și afara granițelor (interviul cu Traian Popescu, de exemplu), facturi telefonice kilometrice (chiar și în SUA) etc., și că trăim într-o societate democratică model și nu există nici o cenzură. Dar, atunci, cum rămâne cu afirmația d-lui Chioveanu de mai sus, că volumul n-ar fi putut apare în urmă cu un deceniu, adică în 1998? Nu era aceeași societate "democratică" de azi? Cu aceiași lideri politici și cu aceiași formatori de opinie! Începem să credem că noi și autorii trăim în țări diferite: noi în România anilor 2000, în care există delict de opinie pedepsit prin închisoare, în care înființarea unui partid legionar e interzisă, în care telefoanele sunt ascultate în mod oficial, în care corespondența e violată, în care discutarea holocaustului (atenție, discutarea, nu negarea) e interzisă, etc., iar domniile lor trăiesc în altă lume, onirică...

La întrebarea de ce n-au intervievat personalități supraviețuitoare notorii - pe care nu aveau cum să le cunoască, din moment ce au avut cunoștință despre simpli membri sau doar simpatizanți pe care nici noi nu-i cunoșteam - ne-au răspuns că i-au interesat în mod special declarațiile unor persoane obișnuite din cadrul Mișcării, care nu au avut funcții și grade, cei din marea masă legionară, dorind să aștepte alte păreri decât cele "oficiale", ale șefilor.

Au avut însă surpriza să constate că mărturiile acestor "soldați" concordă perfect între ele și concordă cu declarațiile comandantilor, demonstrând, astfel, încă o dată, că Mișcarea nu a fost nici subversivă, nici demagogică, că totul se făcea la lumina zilei, că principiile erau aplicate cu strictețe nota bene - în vremea Căpitanului. Abaterile ulterioare, din vremea conducerii lui Sima, sunt explicabile prin aflul mare de membri neverificați și, mai ales, care nu au avut când să se educe în spirit legionar. Multe persoane intervievate sunt simiști (adeptii greșelilor și abaterilor lui Horia Sima de la doctrina legionară), mai numeroase decât cele din vechea Gardă a Căpitanului, codreniști, explicabil prin faptul că simiștii au un procent mai mare de supraviețuitori, fiind biologic mai tineri decât codreniștii, cu vreo zece ani. Simiști sunt în special frații de Cruce formați în clandestinitate, după 1941, neavând posibilitatea unei educații temeinice în spirit

legionar și, de asemenea, neavând posibilitatea să citească lucrările de legionare de bază, prohibite în acea perioadă de regimul antonescian, și apoi de cel comunist. În legătură cu acest subiect, un participant la discuție și-a manifestat îndoiala față de o afirmație a unuia dintre intervievați, iar autorii l-au asigurat că oricine poate asculta aceste înregistrări! De notat însă, tot după spusele autorilor, că trebuie făcută o cerere, iar această cerere... se aprobă sau nu! În funcție de ce anume? Cum rămâne cu "oricine poate asculta", "arhive deschise"?

Cele mai multe întrebări, evident, au fost legate de afirmațiile din prefață care au tangență cu conținutul cărții tot atât cât are adevărul cu minciuna, dar autorii și-au declinat competența, invocându-l pe dr. Chioveanu, "specialist în fascismele europene", (dar absent).

Din păcate, după cum se prezintă situația, istoria va continua să fie scrisă cu aceeași deformare a adevărului. De aceea vă recomandăm cu căldură ceea ce spunea Nae Ionescu: "Mergeți la Izvoare!"

Citiți cartea aceasta, citiți cărțile legionare doctrinare, citiți memoriile legionare, citiți documentele de epocă, și nu vă lăsați influențați de diverși istorici, chiar dacă sunt "doctori", pentru că, așa cum spunea Căpitanul, o mie de diplome nu ne vor folosi dacă nu vom avea caracter...

Nicoleta Codrin

CHIX-MAS (continuare din pag. 5)

Așa că fiecare porc se crede un șobolan și încă mai trebuie să se îngrășe, după cum fiecare șobolan este de fapt un porc mai mic.

Nimeni, dacă este prins de acest joc, nu va fi vreodată mulțumit cu ce are și nici nu va putea să se dăruiască vreunul ideal mai înalt.

Cum scăpăm de robia mizerabilă?

Cu siguranță, nu redevenind săraci lipiți.

Da, și Legiunea dorește o viață sobră, dar fără copii subalimentați sau apartamente neîncălzite iarna. Și tot Legiunea mai știe și că stilul spartan nu se acceptă cu de-a sila, că adevăratul mod de a trăi cumpătat este o chestiune de discernământ. Ca să refuzi luxul, trebuie să-ți poți permite.

Și de ce trebuie discutate lucruri atât de întristătoare tocmai de Sărbători?

Pentru că asemenea lucruri ating, tocmai cu această ocazie, un și mai întristător apogeu.

Nu toți pe care îi vedeți strânși la cozi prin mall-uri, ca troleibuzule supraaglomerate, sunt obsedați de lăcomie (iarăși cozi, bănuie un blestem pe aceste meleaguri!). Ba chiar majoritatea nu sunt. Dar îi mână, cu mult peste îndrăzneala de a se opune, o irezistibilă presiune socială. Am putea să-i spunem "snobism", dar nu ați mai lua-o în serios: cuvântul sună neînsemnat, pe când realitatea pe care ar trebui să o descrie a câștigat deja o amploare neverosimilă.

Îmi amintesc de primele relatări directe de la cunoscuți care trecuseră prin Statele Unite; cât de comic mi s-a părut, copil fiind, cum gândeau oamenii ăia! Dacă un american își cumpără o mașină nouă, iar apoi vecinul său nu face la fel, înseamnă că

acesta nu-i merge bine, nu mai facem afaceri cu el. Dacă o firmă își construiește un sediu care iese în evidență, toți concurenții ei direcți sunt obligați de legi nescrise să facă la fel, indiferent dacă au sau nu nevoie și indiferent de calitatea produselor pe care le oferă pe piață, că altfel s-a zis cu prestigiul, iar cu prestigiul se duc și vânzările. Nu vă amintiți de o vreme când mentalitatea asta trecea drept culmea ridicolului? Dar astăzi nu mai râde nimeni. Stilul „american” flutură triumfător peste economia noastră... (a "noastră"?)

Bun, am ajuns drept în miezul problemei: Ce legătură este între această nenorocită mentalitate, acum adoptată pretutindeni, și frumoasele noastre sărbători, pe care vi le dorim fericite, dar cu inima cât un purice, la gândul că s-ar putea pierde?

Ei bine, o putere „de sus” a decretat pentru toți că acest X-mas-iles reprezintă sezonul de vârf al consumismului, al celor mai deșănțate campanii de spălare a creierelor. Putea fi oricând, dacă tot trebuia să fie, dar lor le convine acum! Iar dacă cineva nu vrea să intre în spectacol, să poftescă afară, dar nu se mai întoarce.

Poate aveți ghinionul să nu puteți evita reclamele alea nesuferite de pe micul dar perversul ecran - nu puteți opri sonorul, că se supără toată familia - și trebuie să le suportați, escaladând un munte al dezgustului. Toți se întrec în promoții peste promoții de reduceri pentru Sărbători (și ei le iubesc, că au ajuns și Sărbătorile lor), dar nu au de ales. Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla cu gigantul Coca Cola, dacă ar încăpea, fie și pentru un singur sezon, pe mâna unei conduceri căreia să i se facă lehamite de acest carnaval scârbos, renunțând la orice gest

„special” de Crăciun, încercând să-și ducă strategia obișnuită de peste an? Faliment! Vorbesc cât se poate de serios, că doar ei s-ar opri, concurența Pepsi i-ar da înainte cu fanfara demență, îngropându-i. Această industrie a otrăvii care dizolvă orice, de mai bine vă apucați de fumat, care vă cântă, vă umple ochii cu scrisul ăla de toćilar pe atâtea panouri și fațade de clădiri, s-ar putea prăbuși dacă s-ar abține să vă distrugă un singur Crăciun. Inutil de comentat că monstrul de care vorbim depășește ca proporții întreaga economie a României, sau chiar a cine știe căruia stat puternic industrializat. Acest stat fictiv, care produce numai și numai o băutură nocivă, este populat de oameni ca și noi, pe care un faliment prea brusc îi va arunca în mizerie. Nu-i cunoașteți, sau poate printre ei sunt prieteni de-ai dumneavoastră, dar, după cum vedeți, destinele le sunt mânaute, fără vină, către un conflict ireconciliabil cu destinele noastre. În fine, de fapt și păpușa purtată de stori poartă o anumită parte din vină, dacă o putem bănuși de posibilitatea să se opună impulsurilor venite „de sus”. Tot îi dau înainte cu „de sus” ăsta, dar înțelegeți că este un sarcasm, știți foarte bine unde și are sediul satana...

Așa că nu se poate Crăciun fără tocat creiere. Știți cât de mult timp mi-a trebuit până să pricep de ce-i zic americanii „X-mas”? Îmi puneam această problemă chiar și înainte de a fi cunoscut pronunția limbii engleze, neștiind că „X-mas” seamănă cu un „Christmas” („Crăciun”) foarte mormăit.

Oricum, pe atunci n-aș fi înțeles de ce era mormăit, dar acum înțeleg...

DESPRE NERUȘINAREA CUI? (continuare din pag. 6)

Pe ziaristul de la „Ziua”, care semnează, din prudență, M.I., noi, „Cuvântul Legionar”, îl vom declara „ziaristul anului” pentru curajul manifestat, acela de a face publică știrea!

Tot M.I. ne pune la curent și cu măsurile luate de „Inculpați” în data de 16.12.2008:

„Raportorul lui O.N.U. pentru drepturile omului în teritoriile palestiniene, Richard Falk, care s-a remarcat prin critici față de Israel, i s-a refuzat intrarea pe teritoriul statului evreu, relatează Reuters.

Ministrul de externe israelian a confirmat și justificat această măsură, acuzându-l pe Falk într-un comunicat „că legitimează terorismul Hamas și face comparații nerușinate între holocaust, genocidul nazist și oprirarea palestinienilor sub ocupație israeliană.

Decizia israeliană (de „condamnare” a lui Richard Falk - n. n.) vine la scurt timp după decizia de eliberare a 277 de prizonieri palestinieni” - închei comunicatul de presă din „Ziua”.

Să fim cinști și să fim de acord că „prțul în ochi” cu cei 277 de palestinieni eliberați dintr-o „închisoare mică” în una mult mai mare (Fășia Gaza), „ne face praf”, că noi suntem proști și cei mai mulți, chiar la nivel de profesori universitari - sau în special - slugi prea plecate jupânitor.

Așa cum vă arătăm mai sus, orice critică la adresa Israelului este o „nerușinare”!

Mi-am propus întotdeauna să nu mă bag în „politica externă”, mulțumindu-mă să protestez, atâtea cât pot, împotriva transformării românilor în slugi, ca „mare e popor francez”, englez,

american - și lista rămâne deschisă, la dispoziția dvs.

Dar tocmai de aceea mă gândeam că **declaratul „holocaust” din România, este atât „de la sine înțeles” printr-o simplă afirmație**, încât nu era nevoie nici de o „apreciere” a unui reprezentant al unei organizații mondiale de prestigiu. Acuzațiile care se aduc României în acest caz, nu numai că sunt suficiente, dar sunt și incontestabile. Ba chiar indiscutabile. **Vă propunem un concurs cu premii: Pe unde s-ar putea „o fășie Gaza” pe teritoriul României?**

Premiile le vor da domniile lor, pentru că vor rezolva problema de viitor a „spațiului concentraționar” dispersat, neorganizat și neeconomic din perioada represiunii iudeo-comuniste postbelice din 1944 în 1964.

BISERICA ROMÂNĂ, ÎN FAȚA MASONERIEI (II)

- Studiu asupra francmasoneriei întocmit de Î.P.S. Mitropolit dr. Nicolae al Ardealului
și votat de Sfântul Sinod în ședința din 11 martie 1937 -

(continuare din numărul trecut)

B Să lămurim acum atitudinea în chestiune religioasă a masoneriei.

Mai întâi câte ceva din „Constituția și Regulamentul” Marii Loji Naționale Române.

Observăm însă că în această Constituție și în Regulament nu sunt fixate decât chestiuni formale de procedură, idealurile organizației, principiile ei; cuprinsul discuțiilor din ateliere nu este făcut cunoscut. (...) Constituția și Regulamentul Marii Loji Naționale nu e document pe baza căruia să se poată spune ceva definitiv referitor la scopurile și acțiunea ei, cu atât mai mult cu cât acest document însuși vorbește de secretele masonice a căror divulgare este socotită între infracțiunile cele mai grave. Ba într-un loc spune acest document: „În loji se primesc cunoștințele care nu se publică nicăieri și pe care nu le putem învăța decât în loji”. Dar chiar și din puținele expresii ale acestui document se poate trage o concluzie care arată suficient conflictul masoneriei cu doctrina Bisericii.

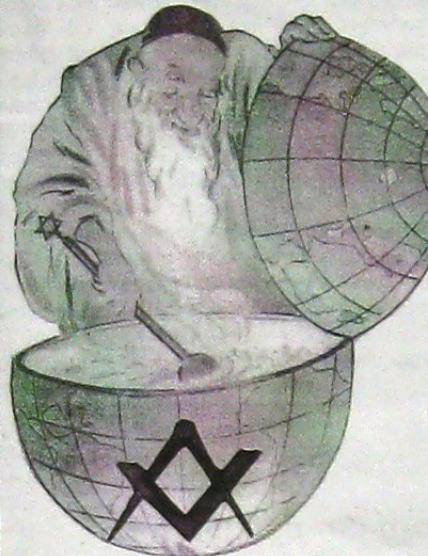
E adevărat că în art. 3 al Constituției, Statutelor etc. se prevede că „nimeni nu poate fi primit în francmasonerie dacă nu crede în Dumnezeu și în nemurirea sufletului”. Legămintele și jurămintele masonilor față de Ordin sunt contractate pe Sf. Scriptură (p. 4). Dar în altă parte se spune: „**Oricare ar fi religia sau cultul cuiva, el nu poate fi exclus din Ordin, dacă crede în Marele Arhitect al Universului și practică învățăturile sfinte ale moralei**”.

Până aici n-ar fi nimic grav. S-ar putea spune: sunt atâtea alte Societăți în care nu se cere nici acest minim de credință religioasă.

Numai că celelalte Societăți au altfel de obiective economice, culturale, câtă vreme francmasoneria se socotește dacă nu un adversar al Bisericii, în orice caz un concurent al ei, cu o credință proprie a ei. Căci iată ce se spune în pasajul citat puțin mai la vale: „**masonii, cele mai virtuose elemente ale tuturor credințelor... caută să demonstreze superioritatea credinței pe care o profesază**”. Așadar un francmason evreu, fără a-și însuși, prin intrarea în francmasonerie, credința creștină, e socotit și de francmasonii creștini ca având o credință superioară aceleia pe care a revelat-o Însuși Fiul lui Dumnezeu cel întrupat. În mândria francmasonilor de a se socoti deasupra creștinismului, se află implicată negarea Divinității creștinismului, cea mai gravă dintre erezii.

Aceiași concluzie se deduce și din alte datorii impuse masonului. După ce se spune la p. 74 că „**printre noi sunt frați de toate religiile și rasele**”, la p. 75 se cere: „**trebuie să preferi pe un Francmason oricărui alt om, când soliciți, în condiții egale, aceeași situație**”. Purtarea aceasta trebuie s-o aibă un mason nu numai față de alt mason din țară, ci și față de cel din străinătate, căci art. 5 al Constituției, Statutelor etc., p. 4, spune: „**Oricărui rit i-ar aparține un mason, el este frate cu toți masonii de pe glob**”. Prin urmare masoneria formează o confraternitate mai presus de religie, de neam și de familie. Un mason consideră mai apropiat sileși pe un evreu mason decât pe un român creștin. Prin aceasta se rupe legătura bisericească dintre cei care formează, după Apostolul Pavel, Trupul tainic al Domnului.

Se poate spune că masonul iese din Biserică, precum iese din comunitatea națională. „Familia, prietenii” – se spune mai departe la p. 75 – „sau

vecinii să nu aștepte chestiuni în legătură cu activitatea francmasonică, atât personală, cât și cea colectivă”.

Putem pune de pe acum întrebarea: Ce rost mai are jurământul pe Sf. Scriptură când îl rostește și un evreu care nu crede în ea, sau când se respinge originea divină a ei? (...)

Se afirmă principiul care pune mai presus de legăturile bisericești și naționale pe cele masonice.

În realitate, „Masoneria Națională Română” cuprinde mulți străini și nu există nici o piedică pentru a cuprinde și mai mulți. E adevărat că Supremul Consiliu gr. 33 nu admite în sânul său ca membri activi decât o pătrime de membri neortodocși. Dar numărul membrilor ar fi al Supremului Consiliu care se limitează între 9-33. Destul este dacă o pătrime din ei pot fi neortodocși. Dar Supremul Consiliu are și membri emeriți. Între aceștia numărul străinilor nu este limitat. Dar ceea ce-i mai important e că grosul „Masoneriei Naționale” îl formează membrii din celelalte grade, de la 1-32, și mai ales cei din primele 3 grade. Între aceștia numărul străinilor iarăși nu e limitat.

Față de toți acești străini masonul român e obligat să le dea sprijin în toate împrejurările când se cere – în anumite cazuri cu riscul vieții. Refuzul sprijinului cerut aduce una din cele mai mari pedepse.

Dar acum să luminăm și mai bine atitudinea față de creștinism a masoneriei române, confruntând-o cu câteva citate din amintita Blaubuch a Masoneriei Austriece, care este în legătură și cu cea din Anglia și cu cea română.

Francmasonul vienez dr. Oscar Trebitsch spune în articolul Freimaurerei u. Radikalismus: „Caracteristica permanentă a masoneriei este accentuarea necesar immanentă a caracterului autonom al eticei sale și prin aceasta în mod necesar și negarea oricărei posibilități a vreunei etici, heteronome, fie ea crescută metafizic pe terenul speculației filosofice, fie pe cel al speculației teologice” (p. 65).

În această carte francmasonul Dr. Kurt Reichl scrie: „Francmasoneria este în ființa ei adânc pătrunsă de ideea că, **pe terenul credinței, nu poate fi dogmatizată o anumită convingere privitor la ceva imposibil de cunoscut**. Ea stă pe punctul de vedere cel cu adevărat tolerat, că **fiecare are să-și facă socoteala cu infinitul după trebuințele sale religioase**. Felul credinței, de semnul ce-l dă fiecare noțiunii sale despre Dumnezeu, nu e pentru francmasonerie nimic, pentru ea totul este conducerea etică a vieții care rezultă din concepția despre lume a respectivului ins” (p. 31).

Întâlnim așadar același indiferentism față de revelația creștină, pusă în rând cu oricare altă credință. Nici o grijă pentru unificarea sufletelor în aceeași credință creștină, ci insul e justificat în tendința de a avea o atitudine cu totul individuală în chestiunea religioasă.

Nu susține nici Biserica impunerea cu sila a credinței creștine, dar propovăduiește sus și tare că această credință e revelată de Dumnezeu, deci singura adevărată în plenitudinea ei; **Biserica dezaprobă fărâmițarea societății omenesti în tot atâtea credințe câtă indivizi sunt**.

Francmasoneria afirmă că n-are nici o dogmă. Dar are și ea pe cea a individualismului, socotește ca valoare supremă judecata individuală. Cel puțin pentru ochii lumii. Căci în realitate impune adeptilor ei destule convingeri și

secrete de al căror rost și sens nu au să se întrebe masonii gradelor inferioare.

După ce am arătat că și masoneria zisă „națională” face parte din organizația mondială a masoneriei, fiind angajată în urmărirea scopurilor comune ale masoneriei, și după ce am arătat că masoneria întreagă e cel puțin liber-cugetătoare pe teren religios, să mai revenim puțin asupra scopului masoneriei în care e încadrată masoneria „națională”.

Am mai spus că scopul masoneriei nu e cercetarea filosofică a adevărului și nici filantropia. Acestea n-ar trebui ținute într-un secret atât de sever.

Scopul ei este unul politic, și este unul și același pentru toată masoneria. De aceea se străduiește să formeze un front cât mai strâns, cum am văzut din paginile anterioare. Că scopul ei este unul politic, nu de politică de partid, ci de concepție, ceea ce-i și mai grav, ne-o mărturisește masonul Dr. K. Reichl în opera amintită, p. 35. (...)

Astfel nu e de mirare dacă francmasoneria declară acum (n. n.: în 1937) că stă în război din Spania, cu totul în ajutorul Frontului Popular (n. n.: comuniștii, adică). În ziarul ABC din Madrid, din 20.X.1936, foaie redactată, ca toate foile de pe teritoriul Spaniei comuniste, de sovietele muncitorești, găsim următoarea declarație din partea masoneriei: „Situția actuală este așa de extraordinară și de tragică, încât suntem nevoiți să rupem tăcerea noastră obișnuită. **Masoneria spaniolă este deplin, total și absolut de partea Frontului Popular** (n. n.: adică a comuniștilor), de partea guvernului legal, și împotriva fascismului (n. n.: adică împotriva naționalismului și creștinismului)”. În ziarul El Dia Grafico din 15.X.1936 din Barcelona se spune: „**Mulțumită înțeleptei prevederi a masonilor, o mare parte din comanda în Guardia civil și Guardia de Asalt (trupe polițienești create în mod special de republica spaniolă comunistă) era încă înainte de 18 august 1936 în mâna republicanilor de încredere**. Masonii au fost aceia care au făcut ca cea mai mare parte din flota de război să se pună în serviciul Frontului Popular și ofițerii răsculați să fie închiși. Masonii au fost aviatori care s-au așezat în fruntea flotei noastre aviatice. Comandanții celor mai multe din secțiunile armatei noastre sunt masoni. Masonii sunt în majoritate aceia care, în presă, pe tribune, la microfon au susținut focul în suflete. Masoni sunt și aceia care pregătesc victoria în etape. Masoni, în sfârșit, aceia care lucrează în străinătate ca neutralitatea să fie părăsită”.

Astfel, având în vedere ceea ce am dezvoltat în toate capitolele acestui referat, putem formula următoarele:

CONCLUZII:

Francmasoneria este o organizație mondială, secretă, în care evreii au un însemnat rol, având un rit quasi-religios, luptând împotriva concepției religio-morale a creștinismului, împotriva principiului național, pentru a realiza o republică internațională laică (tendința din urmă a se vedea în Blaubuch der Freimaurerei, Wien, 1933, p. 82, în art. Paneuropa als Minoritätenfrage - se recunoaște că „Masoneria urmărește planul unei Europe unite”).

Francmasoneria este un ferment de stricăciune morală, de dezordine socială.

Biserica osândește francmasoneria ca doctrină, ca organizație și ca metodă de lucru ocultă, în special pentru următoarele motive:

1. Francmasoneria învață pe adepții ei să renunțe la orice credință și adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă rațiunea lor.

Ea propagă astfel necredința și lupta împotriva creștinismului ale cărui învățături sunt revelate de Dumnezeu.

Vânând pe cât mai mulți intelectuali ca să și-i facă membri, și obișnuindu-i pe aceștia să renunțe la credința creștină, francmasoneria îi rupe de la Biserică, și având în vedere influența însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de așteptat ca necredința să se întindă asupra unor cercuri tot mai largi.

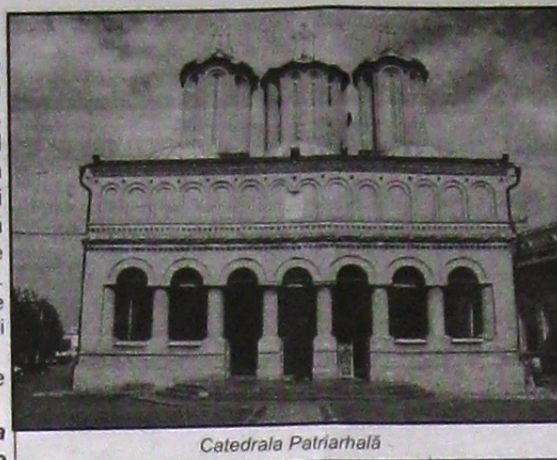
În fața propagandei anticreștine a acestei organizații, Biserica trebuie să răspundă cu o contrapropagandă.

2. Francmasoneria propagă o concepție despre lume panteist-naturalistă, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume și ideea omului ca persoană deosebită, destinat nemuririi.

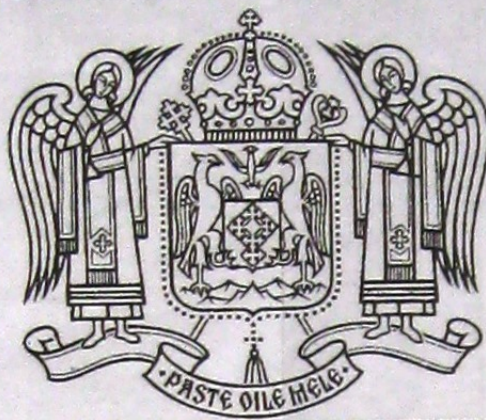
3. Din raționalismul și naturalismul său, francmasoneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învățământ laic, reprobând orice principiu moral „heteronom” și orice educație ce rezultă din credința religioasă și din destinația omului la o viață spirituală eternă.

Materialismul și oportunismul cel mai cras în toate acțiunile omului, este concluzia necesară din premisele francmasoneriei.

4. În lojile francmasoneriei se adună la un loc evreii și creștinii și francmasoneria susține că numai cei ce se adună în lojile ei

Catedrala Patriarhală

Stema Patriarhiei Române

cunosc adevărul și se înalță deasupra celorlalți oameni.

Aceasta înseamnă că creștinismul nu dă nici un avantaj în ce privește cunoașterea adevărului și dobândirea mântuirii membrilor săi.

Biserica nu poate privi impasibilă ca tocmai dușmanii de moarte ai lui Hristos să fie considerați într-o situație superioară creștinilor din punct de vedere al cunoașterii adevărilor celor mai înalte și al mântuirii.

5. Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreștine.

Chiar dacă unii adepți ai ei nu dau nici o însemnătate acestui cult, se vor găsi multe spirite mai naive asupra cărora acest cult să exercite o oarecare forță quasi-religioasă.

În orice caz, prin acest cult francmasoneria vrea să se substituie oricărei alte religii, deci și creștinismului.

6. Francmasoneria este un ferment de continuă și subversivă subminare a ordinii

social prin aceea că își face din funcționarii statului, din ofițeri, unele subordonate altei autorități pământești decât aceleia care reprezintă ordinea stabilită vizibil. Îi face unelte în mâna unor factori neștiuți încă nici de ei, având să lupte pentru idei și scopuri politice ce nu le cunosc.

E o luptă nesinceră, pe la spate, nicio dată nu există o siguranță în viața statului și ordinea stabilită. E o luptă ce ia în sprijinul ei minciuna și întunericul.

Împotriva jurământului creștinesc pe care acei funcționari l-au prestat Statului, ei dau un jurământ păgănesc.

7. Francmasoneria luptă împotriva legii naturale, voită de Dumnezeu, conform căreia omenirea e compusă din națiuni.

Biserica Ortodoxă, care a cultivat totdeauna specificul spiritual al națiunilor, și le-a ajutat să-și dobândească libertatea și să-și mențină ființa primejdioasă de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietății spirituale din sânul omenirii.

MĂSURILE cele mai eficace ce are să le ia Biserica împotriva acestui dușman al lui Dumnezeu, al ordinii social-morale și al națiunii, sunt următoarele:

1. O acțiune persistentă publicistică și orală de demascare a scopurilor și a activității nefaste a acestei organizații.

2. Îndemnarea intelectualilor români care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească.

În caz contrar, Frăția Ortodoxă Română, extinsă pe toată țara, va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc.

De asemenea, le va refuza prezența ca membri în corporațiile bisericești.

3. Preoțimea va învăța poporul ce scopuri urmărește acela care e francmason și-l va sfătui să se ferească și să nu dea votul candidaților ce aparțin lojilor.

4. Sfântul Sinod, acompaniat de toate corporațiunile bisericești și asociațiile religioase, se va strădui să convingă guvernul și corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desființarea acestei organizații oculte. În caz că guvernul nu o va face, Sfântul Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din inițiativă parlamentară.

Sf. Sinod însușindu-și concluziile din referat, întreg referatul împreună cu concluziile, se va tipări în broșură prin Consiliul Central Bisericesc și se va întrebuița ca mijloc de propagandă împotriva francmasoneriei.

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

DIN PRESA LEGIONARĂ INTERBELICĂ: "PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC" (continuare din pag. 7).

Două pagini din NR. 2 din 1933 analizează activitatea organizațiilor legionare din județele Sibiu și Iași, un articol arată eforturile făcute în regiunile Bucovina, Oltenia și Dunărea de Jos, pentru colectarea de bani necesari achiziționării unei camioane.

Alte titluri: "Scrisoare către maramureșeni" de preot DUMITRESCU-BORȘA și "Frățiile de Cruce și Cetățile Legiunii". În ultimul se arată că s-au înființat cuiburi, peste 200 ca număr, în Poiana Stămpel (Vatra Dornei), Pechea (Galați), Beius, Tecuci și altele, în unele chiar 2-3 cuiburi. Șefa Cetăților a fost numită camarada Nicoleta Nicolescu. Iată câteva denumiri de Cetățui din țară: "Ecaterina Teodoroiu" - în București, "Doamna Oltea" - Galați, "Despina Doamna" - Cluj, "Victoria" - Focșani,

"Mama" - Dărăbani, "Majestatea Sa Elena" și "Biruința" - ambele din Brăila, "Cornelia, mama Grachilor" - Ploiești, "Elena Cuza" - Fântânele, "Sf. Treime" - Ivesți, "Carmen Sylva" - Mănăstirea Putna, "Dora D'istria" - Tecuci, "Doina Noastră" - Câmpulung Moldovenesc, "Doamna Chiajna" - Craiova, "Domnița Bălașa" - Vidra Putna etc.

După 7 ani, anul XIII, "PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC" reapare la 8 nov. 1940, la București de data aceasta.

Are același format și aceeași pagină întâi, ca în urmă cu 13 ani.

Se reproduc câteva articole din primul număr și "Săcușorul de pământ" de MILE LEFTER.

Evenimentele sângeroase din 21-23 ian. 1941 au dus la suprimarea definitivă a "PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC".

Dar, ca pasărea Phoenix, publicația va apărea în 1974, la Buenos Aires, în îndepărtata Argentina, sub patronajul comandantului Bunei Vestiri avocat Ilie Gârneață, unul dintre fondatorii Legiunii, și conducerea eruditului profesor D. Găzdaru!

Într-un viitor apropiat voi prezenta această valoroasă publicație în cadrul unui scurt serial care va trata presa legionară a exilului.

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Total Pentru Țară, ION DUMITRESCU-BORȘA (VIII)

(continuare din numărul trecut)

"Erau toți cu mintea întunecată și nu vedeau ceea ce se petrecea. Poate că și eu, dacă eram într-o funcție înaltă, să fi orbit. Dar neavând una din aceste ocupații, toți cei ce mă cunoșteau, și erau mulți, veneau să-mi aducă mie la cunoștință toate urățile săvârșite de legionari, de **Legiunea nouă, care era alta, după cum îmi spusese SIMA. „Ce știi dumneata, părinte. Nu știi nimic. E o altă Legiune, nu cea pe care o cunoșteai. Am să desființez toate gradele legionare și voi face altele noi, ca să nu mai am discuții și neplăceri.”**

(N. n.: Și chiar asta s-a întâmplat, dar 12 ani mai târziu, în exil, când Sima a înființat noi grade - a se vedea Horia Sima - "Circulări și manifeste".)

"Mă apucau ametele de toate câte se petrecuseră după moartea Căpitanului" (pg. 330)

"Exact la ora 6 am intrat în Râmnicu-Vâlcea și m-a cuprins mirarea când am văzut că nu erau legionarii adunați și nici șeful de județ, la locul fixat pentru întâlnire.

Orașul părea să fie pustiu. Rar vedeai câte un pieton. Nu puteam să înțeleg de ce nu am fost așteptat, când totul era aranjat și sosisem punctual, la ora stabilită.

Ne-am dus la Prefectură și l-am găsit pe Victor Bărbulescu care, la întrebările mele, îmi dădea niște răspunsuri cam încurcate, din care nu am putut înțelege mai nimic. Ba că am întârziat și șeful de județ (Orendovici, dacă-mi mai amintesc bine numele, care era un tânăr cu studiile încă neterminate, fiul unui negustor de fierărie din Rm. Vâlcea) a dat drumul legionarilor, nemaivând să aștepte. Ba că să mai aștept vreo oră și ceva, că va comunica șefului să adune în grabă pe legionari, ca să pot vorbi cu ei. **Observasem că nici el nu știa ce să facă și părea încurcat.** Văzând că sunt însoțit de un episcop și de un pensionar profesor universitar, din politețe, a găsit de cuviință să ne trateze cu o mică gustare și cafele. A telefonat după șeful județului ca măcar cu el să vorbesc, dar nu l-a găsit - sau nu a vrut să răspundă.

Trebuind a doua zi dimineața să fiu la Pitești, și cum în programul făcut de mine aveam să trec pe la Bălcești să-mi văd părinții, apoi la Cuca, la socrii mei, unde rămâneam peste noapte, am găsit de cuviință să-mi continuu drumul.

Cât am stat la Bălcești, am fost chemat la oficiul poștal - era în apropiere, vecin cu locuința mea - pentru o convorbire telefonică cu prefectura de Argeș. Mă chemase Mișu Georgescu, prefectul.

- **Te-am căutat cu telefonul peste tot ca să te găsească. Nu mai sta nici o clipă la Bălcești și vino imediat la Pitești. E ceva urgent și noi te așteptăm.**

- Dar bine, eu am un program și mă țin de el. Voi fi la tine mâine dimineață. Peste noapte rămân la socrul meu. Așa că nu pot să vin acum.

- **Te rog, lasă Cuca și vino imediat aici. Nu pot să-ți vorbesc mai mult la telefon.**

- Ce-o mai fi vrând și asta? mă întrebam eu.

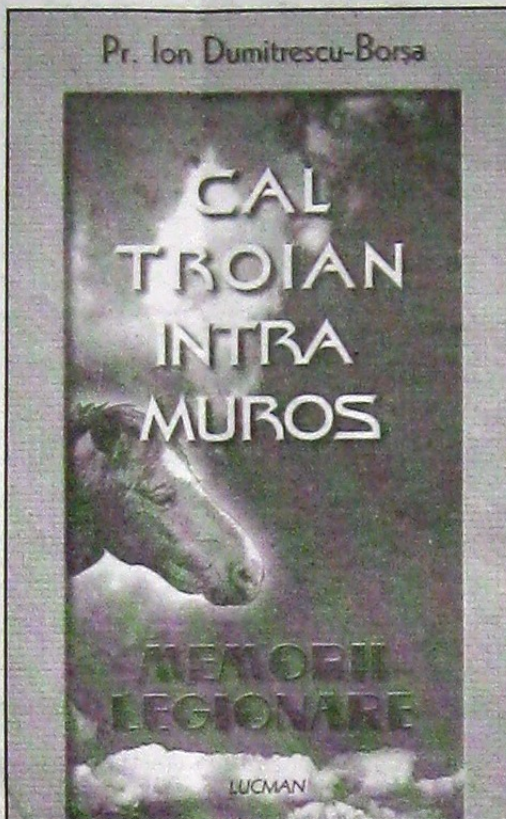
După ce am stat de vorbă cu ai mei, nici nu m-am gândit să o apuc spre Pitești, ci la Cuca, unde socrul meu ne aștepta cu masa și unde aveam să rămânem peste noapte, căci avea destule camere și un confort țărănesc acceptabil. Am mâncat și ne-am culcat.

Să fi fost ora trei din noapte când un zgomot de automobile ne-a trezit din somn.

După câteva minute a apărut socrul meu să ne anunțe că au intrat în curte **trei mașini cu legionari.** Fuseseră conduși de șeful postului de jandarmi din Bălcești, ca să le arate unde pot fi găsiți, și unul, care pare a fi șeful lor, vrea să-mi vorbească.

- Să poftescă înăuntru, am spus socrului.

Un tip masiv, statură potrivită, cu o înfățișare nu prea plăcută, s-a prezentat cu o voce cam poruncitoare și fără să îndrăgească mâna:

- **Comandante** (expresie neîntrebuită în limbajul legionăresc), **sunt Maimuca de la Siguranța Statului. Am fost trimis să vă aduc grabnic la București, că sunteți așteptat la un consiliu de miniștri (...).**

- **... După câte mi-a spus socrul, sunteți mulți. Trei automobile pline. Mă miră faptul că ați plecat așa de mulți ca să mă invitați la un așa-zis consiliu ministerial. Fiți corecți și spuneți pentru ce ați venit.**

Nu mi-a răspuns și a ieșit afară ca să discute cu cei cu care venise.

Soacra mea s-a dus la bucătărie să aprindă focul. O rugasem să facă niște cafele, mai ales că și prietenii mei, treziți, auzind și discuții, s-au îmbrăcat în grabă și au venit în camera mea. Maimuca nu-i văzuse. Credea că sunt singur.

În timp ce soacra mea lucra prin bucătărie care era separată de case, iar socrul meu lângă o magazie, în întuneric, nefiind văzut, au auzit în curte o discuție între ei. Maimuca era cu doi cărora se adresa:

- **Aveți pistoalele încărcate?**

- Da.

- **Ați controlat dacă lanternele funcționează?**

- Da.

- **În regulă. Eu am să intru în casă, iar voi după mine. Am să sting lampa. Voi aprindeți lanternele, ochii-l bine și descărcați toate gloanțele în el. Vedeți să nu dați greș.**

Atât soacra, cât și socrul auziseră discuția. Au pus mâna - soacra pe satărul de la bucătărie, iar socrul pe o bardă - și au pătruns în casă imediat în urma lor.

În momentul când Maimuca a pus mâna să facă lumina lămpii mai mică ca apoi să sufle în ea, soacra a pus mâna pe umărul lui Maimuca, înlăturându-l, și cu satărul ridicat deasupra capului lui, iar socrul cu barda în spatele lui, a țipat la el:

- **Lasă lampa! Îți crăp capul cu satărul! Pentru ce vreți să omorâți pe popa? Ce, credeți că eu nu am auzit ce ați vorbit afară?**

Surprins, Maimuca s-a dat înapoi. A mai văzut și pe cei doi în cameră și l-a încurcat gestul arhiereului Galaction care, trecând în fața mea, i s-a adresat:

- Am crezut că legionarii care cred în Biserică și în Dumnezeu și, după cum știu, au construit și biserici, purtând crucea lui Hristos la gât, nu vor fi ucigași de preoți. Dacă ați pornit pe calea aceasta, atunci să mă împușcați întâi pe mine. Eu sunt arhiereul, episcopul Galaction Gordun. Stau în fața lui. Sunt părintele lui spiritual și am datoria să-l apăr. Așa că dacă ați pornit cu crimele contra Bisericii, trageți, trageți în amândoi.

Gestul acesta i-a intimidat total atât pe Maimuca, cât și pe cei doi. Au ieșit afară, dar între timp socrul meu alarmase vecinii, care se adunau cu topoare și securi în mâini. Mi-am dat seama, auzind focuri de pistoale îndreptate către cei ce veneau, glasuri și înjurături:

- **Plecați de aici, că tragem drept în voi, vă împușcăm.**

- Ce, mă, mama voastră de bandiți, atacați casele oamenilor noaptea, ca să-i jefuiți? Vă tocăm în bucățele cu securile! Ce credeți voi, că ne e frică de pistoalele voastre? Vor cădea 2-3 dintre noi, dar voi nu mai scăpați cu viață nici unul.

(...) Am ieșit pe sală, am chemat pe socrul meu și i-am spus să calmeze vecinii și să le spună să plece la casele lor. (...)

Maimuca a venit din nou, stăruind acum pe cale amiabilă, ca să urc într-o mașină de-a lor ca să ajungem mai repede la București. (...) Am refuzat.

- Nu plecăm de aici decât la ziuă și nu mă urc decât în mașina mea.

(...) Acum îmi explicam de ce nu mi-au ieșit legionarii din Rm. Vâlcea în întâmpinare și de ce-mi telefonase Mișu Georgescu să mă duc imediat la Pitești. Prietenul la nevoie se cunoaște. Vrea să mă scape și să mă ascundă la el până se va potoli furia, căci observase că sunt porniți pe omor.

Se întâmplase ceva urât la sediul legionar, când profesorul Codreanu se dusese acolo, și acum găsiseră motivul să arunce totul în spinarea mea, că eu aș fi pus la cale și aș fi întocmit planul de asediere și atacul de cucerire al sediului, cu proclamarea profesorului ca șef suprem. (Auzi, ce înscenare tâmpită!)

Găsiseră momentul ca să mă omoare. (...)

Nu se luminase încă bine de ziuă când am plecat. Cu toate insistențele de a mă urca în mașinile lor, am preferat mașina mea. (...) Eram supravegheat de 3 mașini, una în față și două în urma noastră. (...)

Cum am trecut de Morărești, intrând în pădurea Colmeana, pădure seculară de stejari, ce avea o lățime de 14 km, am fost somat ca să cobor din mașină și să mă urc în una de-a lor. Opriseră. Maimuca se sfătuia cu cei doi ce intraseră și în casă, la marginea pădurii, gesticulând. Găsiseră locul și momentul. Puteam fi împușcat, căci așa primiseră ordin, și lăsat la marginea pădurii.

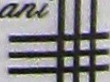
- Nu-i dau drumul din mașina asta, a strigat Galaction și m-a cuprins cu brațele.

Au vrut să forțeze ușile. Nu au putut deschide. Au cerut chela și Dan le-a spus că este la mine.

Văzând atâta îndărăre și răspuns negativ, au chibzuit că este bine să mergem mai departe, ca să încerce în alt loc. Am coborât în Valea Colmenei, ca să urcăm tot prin pădure, partea a doua, numită Pravăț. Era o pădure mai deasă. Circulația nu era încă pe drum și sperau că acolo mă vor putea scoate din mașină. **Mi-au pus o mașină în față, una în spate și a treia în stânga, blocând circulația.** De data aceasta erau hotărâți să spargă ușile, amenințând cu sculele ce aveau în mașini. La refuzul meu categoric, au început să lovească, dar omul, când mai are un pic de noroc, scapă. Așa și eu.

Începuse să se lumineze de ziuă și dinspre Pitești a apărut o camionetă de pasageri. Era a lui Florea Hoge, rudă ceva cu mine, după soție. Făcea curse regulate cu pasageri între Lăune, comuna vecină, cu Cuca și Pitești. (...) **A tras mașina în față noastră.**" (pg. 334 - 338)

(continuare în numărul viitor)

UN ANTICOMUNIST SUI-GENERIS

Luptătorul anticomunist Vasile Paraschiv a refuzat să primească Steaua României, grad de cavalier, de la președintele îmbătrânit în ale Securității treburi, Traian Băsescu.

Bravo lui, mare om, mare caracter!

Să ne înțelegem de la început: dl. Paraschiv merita cu prisosință această medalie, datorită hăituieilor sălbatice, bătailor și torturilor la care a fost supus de către Securitatea și Miliția comunistă. Ce trist ar fi fost însă să primească această decorație din mâna rezidentului de rețea de la Anvers!

Dl. Vasile Paraschiv este o figură absolut atipică a disidenței anticomuniste românești, deoarece a fost membru al Partidului Comunist încă din 1946, fiind gata să devină un soldat fanatic al acestuia, pregătit oricând să servească partidul.

Povestea lui se deapănă cam așa: dl. Paraschiv primește lovitură după lovitură chiar din partea celui pentru care se sacrifică (renunță la femeia iubită pentru că partidul nu o iubește și el) și este gata să-și sacrifice în continuare fericirea și confortul în timp ce partidul comunist îi oferă doar șuturi și minciună. Nimic nu îl clintește la primele lovituri și găsește circumstanțe atenuante întotdeauna: oamenii greșesc, partidul niciodată!

Există, după părerea noastră, destul de puțini oameni precum Vasile Paraschiv, născuți cu o moștenire genetică fabuloasă și cu un simț al dreptății pe care puțini reușesc să-l înțeleagă. Vasile Paraschiv nu joacă teatru, nu mimează simțul dreptății, ci, pur și simplu, născându-se cu el, îl are în fiecare colțor al ființei sale.

El își dă seama ce înseamnă comunismul, își dă seama de ipocrizia cruntă, de forma fără fond, de minciună, de criminalitatea lui, de natura abjectă a oamenilor ce formează acest partid. Un partid satanic, fără Dumnezeu. Și acolo unde nu există Dumnezeu, există doar dezastru. Vasile Paraschiv este uluit de discrepanța imensă dintre ceea ce spune partidul și ceea ce face de fapt!

Băiat de prăvălie fără școală, deși caută asiduu să se școlească, fără cultură politică, este prins în minciuna propagandei de partid și devine membru al acestuia.

Excepțională și temeinică educativă este experiența d-lui Paraschiv care ne arată că nici un om indus în eroare de cancerul comunist, nici un individ care a continuat să aibă ceva creier, să-și pună întrebări, să arunce la gunoi lenea de a gândi (pentru care nu există nici o scuză, în nici un fel de regim), nici un tovarăș, deci, nu a avut scuza de a nu vedea monstrul comunist și, mai ales, deosebirea dintre a spune ceva și a pune în fapt acel ceva.

Cam aceleași lucruri se întâmplă acum, în democrație, unde activiștii de partid au fost înlocuiți cu deontologie cu dosar sănătos, cu istoricii cu pedigree securist și execuții globaliste pe sarmă (a se citi "execuții comuniste", deoarece SCOPUL este același, doar mijloacele diferă), practic activiști înlocuiți cu buni mânători ai unor cuvinte fără fond, mestecate în gol cum se mestecă guma pentru curățat dinții.

A devenit anticomunist în mod natural, la fel cum devenise comunist în tinerețe.

Probabil vă întrebați cum a devenit dl. Paraschiv comunist.

Omul Vasile Paraschiv s-a născut cu ceva ce puțini din înaintașii noștri au avut, iar asta am spus mai sus. Când a luat contact cu partidul comunist, dintr-o întâmplare, Paraschiv a constatat, la nivel FORMAL, că statutul PCR este identic cu concepția lui despre oameni, despre viață. Deci nu e singur: o mulțime de indivizi sunt gata să facă ceea ce ar face el pentru binele comunității, al țării.

Aici o fost marea prosteală. Nimic mai fals! Nimeni, de fapt, în comunism, nu vroia decât să se căpătuiască sau să obțină puterea, înlocuind o pătură de îmbogățiți dintr-un sistem politic, cu altă pătură de privilegiați, dintr-un alt sistem politic -

criminal, de data asta. Aici a intervenit drama, dezamăgirea, disperarea și scârba.

El își dă demisia din partid în 1968, apoi dă în judecată partidul, procuratura și... medicii psihiatri care l-au diagnosticat ca paranoic.

După ani de zile Securitatea îi dă un pașaport ca să plece, crezând că au scăpat definitiv de "nebun".

Nu mai că Vasile Paraschiv face ceva mirololant, cosmic: se întoarce în România, unde avea de pus la punct lucrurile.

Și se întoarce cu un certificat psihiatric stabilit de către 12 medici francezi care îi atestă psihicul perfect.

Se întoarce după ce a ținut o conferință despre minciuna din România comunistă, se întoarce după ce a simțit gustul libertății, se întoarce la securistul care îl aștepta la ora 6 dimineața în fața blocului ca să îl ducă până la poarta fabricii și să-l petreacă înapoi acasă, seara. Se întoarce la colonelul de Securitate care făcea plajă lângă el și soția sa atunci când era în concediu. Se întoarce la telefoanele ascultate. Se întoarce la bătaie Securității, la torturi, la schingiuri, la suferință, la spectrul morții. Se întoarce la înscenări, la atacuri în plină stradă, la șicane, la izolare, la umilință, la iradiere.

Și toate astea, pentru ce?

Doar pentru a demonstra că partidul greșește, că partidul minte, că partidul este monumentul ipocriziei supreme! **Din acest punct de vedere dl. Paraschiv este absolut aparte în peisajul disidenței românești.** Nimeni nu știa cât va dura noaptea comunistă. Dar acest lucru este doar un amănunt pentru Vasile Paraschiv, care duce un război ce-l vrea câștigat, căci dreptatea este de partea lui: el contra întregului aparat represiv comunist.

Se întoarce la scrisoarea sa pe care vrea să o înmâneze personal tov. N. Ceaușescu, cu o tenacitate distrugătoare de spărgător de gheață.

Fiecare lovitură de pumnal înfiptă în spatele său de către partid, îl face să fie din ce în ce mai acerb în ceea ce întreprinde.

Securitatea, bulversată, uluită, nu vrea inițial să-l mai primească în țară, dar face asta obligată de insistențele Occidentului.

Despre toate aceste lucruri a scris Paraschiv în cartea sa, intitulată **"Așa nu se mai poate, tovarășe Nicolae Ceaușescu!"**, pe care v-o recomand, pentru a vedea - din interior, de data aceasta - înșelarea și trezirea la realitate a acestui om, și demascarea partidului criminal.

Cartea cuprinde pasaje cutremurătoare, unele pline de umor negru, cuprinde o viață de om strigată către un individ care se afla la conducerea statului român și la care nu se putea ajunge din cauza zecilor de trepăduși-gunoaie ce activau în oroarea numită PCR.

Scrisoarea-carte adresată lui Nicolae Ceaușescu păstrează intactă forma în care a fost scrisă între anii 1982-1984 și cuprinde elemente bine conturate.

Realismul și curajul: **"Mai știu că dacă voi fi dus în pădurea Păulești, (n. n.: unde fusese torturat de către ofițerii de Securitate) nu voi mai veni niciodată la spital și nici acasă, ci voi rămâne acolo, acoperit cu frunze. Și mai știu încă ceva, că acei câlai care mă vor duce și mă vor omori, oriunde în altă parte, vor acționa numai pe baza aprobării și a indicațiilor conducerei partidului, ale dvs. personal, tovarășe Nicolae Ceaușescu."**

Umorul negru: **"Într-o zi m-am dus la spitalul județean din Ploiești să fac un control radiologic la stomac. Colonelul de Securitate care mă aștepta la ușa blocului m-a condus până la spital. (...) când m-au invitat în cabinetul doctorului, a intrat și colonelul de Securitate după mine."**

Până atunci, Securitatea reușise să afle din discuțiile cu mine și din declarațiile mele scrise tot ce aveam eu în cap, dar nu știa ce am și în stomac. Cu ocazia acestui examen de radioscopie, Securitatea a aflat și ce am în stomac.

Așadar, Securitatea trebuie să știe tot ce au oamenii, nu numai în capetele lor, dar și în

stomacurile lor, dar noi, poporul român, nu trebuie să știm despre ce face sau gândește Securitatea, noi trebuie să știm doar ce ne spune partidul.

"... am cunoscut o fată de care m-am îndrăgostit, dar ghinionul meu a fost că tatăl ei fusese ofițer în armata veche a lui Antonescu și murise pe front în Uniunea Sovietică. Din cauza originii sociale nesănătoase a fetei, partidul nu mi-a permis să mă căsătoresc, cerându-mi imediat să întrerup orice legătură cu ea. Ce m-am gândit eu atunci: fete ca ea mai găsesc eu în România, dar partid ca partidul nostru nu mai găsesc, și am început să-mi caut o altă prietenă, care să aibă origine sănătoasă și cu care să fie și partidul de acord să mă căsătoresc. De data aceasta am căutat să fiu mai vigilenț..."

Tentația: "... așa am crezut eu la început în naivitatea mea de copil fără experiență politică că sunt toți comuniștii și în primul rând conducătorii lor"

Trezirea la realitate: **"Atunci am înțeles pentru prima dată, limpede și clar, că abuzurile organelor locale de stat și de partid, nesocotirea spiritului de dreptate și a normelor și principiilor statutare, juridice, morale, de etică și echitate socialistă, nu sunt greșeli izolate ale unor activiști de partid și de stat care, ajungând în funcții înalte de conducere, au uitat de unde au plecat și de cauza pentru care au luptat, așa cum am crezut eu în naivitatea mea. Ci ele fac parte integrantă din politica și strategia partidului, din concepțiile, ideologiile și stilul său de lucru revoluționar"**

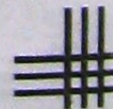
Demascarea: **"... eu nu vreau decât să spun adevărul, să demasc și să condamn astfel de fapte și practici ale PCR, ca ele să fie cunoscute și apreciate de toată lumea și să nu se mai întâmple în viitor, iar cei vinovați de ceea ce s-a întâmplat până acum să dea socoteală în fața justiției. Și dacă pentru acest lucru voi fi pedepsit din nou, calomniat, defăimat, și calificat din nou drept un nebun, aruncat iar într-un spital de psihiatrie unde voi fi înnebunit cu adevărat prin tratamentul medical special făcut în acest scop, drept măsură de represiune pentru că am spus adevărul, sau poate voi fi chiar asasinat, după cum m-a avertizat chiar dl. dr. Moruzzi, atunci sunt gata să suport orice, inclusiv moartea, dar vreau să se știe acest lucru și să se cunoască practicile și metodele de represiune ale guvernului și partidului comunist român."**

Și dacă voi fi asasinat, după cum mi-au promis ofițerii de securitate teroriști care m-au anchetat, torturat, maltrat în mod bestial și apoi m-au iradiat, indiferent unde și cum voi fi asasinat, pe stradă, în pădure, sau într-un spital de psihiatrie, atunci aceasta va fi considerată de familia mea, de rudele și de prietenii mei, de întreaga opinie publică din țara noastră și din străinătate, ÎNCĂ O CRIMĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, executată de Securitate din ordinul Ministerului de Interne și al șefului statului și al partidului, Nicolae Ceaușescu."

Toate acestea lucruri expuse în cartea-scrisoare au o încheiere minunată odată cu venirea anului 2008, odată cu refuzul de a primi vreo distincție de la Traian Băsescu: **"Refuz să primesc această decorație de la un comunist ca toți cei care ne-au condus de 18 ani încoace!"**

Superb! Cum să nu-ți meargă la inimă și să nu te ungă la suflet una ca asta, la fel ca toată viața d-lui Vasile Paraschiv!

Ionut Moraru

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: "Ce cărți de istorie a Mișcării Legionare cunoașteți?"

a fost dat de Cosmin Penciu, 34 de ani, din Alexandria, care a câștigat cartea "Poeme de război" - Radu Gyr.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

S-au scris multe cărți de istorie în legătură cu Mișcarea Legionară, atât în țară, cât și în străinătate, dar puține merită a purta numele de "istorie": în străinătate pentru că sursele documentare erau greu de găsit, iar în țară din cauza aservirii istoricilor regimului comunist (a nu se uita că cel mai aprig dușman al comunismului a fost Mișcarea Legionară).

Abia după 1990 cititorul român a putut găsi cărți de istorie care să-și merite numele. S-au tradus și s-au publicat cărțile scrise de istorici străini, dar au apărut și volume având ca autori istorici români.

Printre cele câteva cărți reprezentative care prezintă istoria Mișcării Legionare, se remarcă de la distanță voluminosul și documentatul studiu de arox. 700 de pagini al istoricului german **Armin Heinen**, "**Legiunea Arhanghelul Mihail**" - scrisă în 1987, tradusă în românește în 1999 și publicată la Ed. Humanitas, Buc., care pomește de la explicarea necesității apariției Mișcării Legionare analizând societatea românească din punct de vedere social, economic și cultural, ca și contextul internațional, încă de la Principatele Române, sec. al XIX-lea. "Situția izvoarelor și formularea problemei", "Primul război mondial și consecințele sale", "Antisemitismul studențesc", "Curențele intelectuale ale perioadei interbelice", "Legiunea Arhanghelul Mihail - drumul către mase", "Ascensiunea prin repliere tactică", "Începuturile regionale", "Străpungerea", "Propagandă, presă, publicistică, publicitate", "Mitul

coloanei a cincea", "Bani și politică", "Transformarea structurii Gărzii după 1938" - iată doar câteva dintre titlurile celor mai interesante capitole.

O altă carte, remarcabilă prin onestitate, prin obiectivitate, este cea a istoricului american de origine română **Eugen Weber**, intitulată "**Dreapta românească**" - scrisă în anii 70, tradusă în românește în 1999 și publicată în Ed. Dacia din Cluj Napoca. Deși sursele de informare au fost extrem de sărace la vremea când a fost scrisă, observațiile și comentariile sunt extrem de pertinente, reușind să rezume realitatea epocii.

"**Radiografia dreptei românești 1927 - 1941**" - **Gh. Buzatu** - Ed. FF Press, Buc., 1996, este prima carte obiectivă despre Mișcarea Legionară scrisă de un istoric român, care a adus în atenția nu numai a publicului larg, dar și a cercetătorilor, documente inedite sau prea puțin cunoscute: interviuri cu legionari supraviețuitori, pagini memorialistice, portrete și eseuri, citate din cărți legionare și un "Who's who" al Mișcării (nu exhaustiv, cu mici inexactități, dar suficient pentru a contura o imagine).

Următoarea carte - și ultimă pe care o putem cita - scrisă de un istoric român este "**Mișcarea Legionară - Mitul izbăvirii și realitatea dezastrului**" de **Grigore Traian Pop** - Ed. Ion Cristoiu, Buc., 1999, care, deși mai amplă și cu material bibliografic mai bogat decât cartea d-lui Buzatu, păcătuiește prin subiectivismul și pornirea autorului de a interpreta

totul tendențios și sentențios; totuși, este o carte bună, de recomandat, care se poate integra în lista cărților de istorie despre Mișcarea Legionară, având în vedere prezentarea corectă a evenimentelor și deseale trimeri la izvoare - dar făcând, neapărat - abstracție de părerile și pornirile autorului.

Celelalte cărți de istorie despre Mișcare, având ca autori tineri istorici dornici de afirmare în contextul unei societăți prea puțin democratice, tributare încă mentalității comuniste și, mai ales, formulei Occidentului "politically correct", care nu vede cu ochi bun naționalismul și nici măcar creștinismul ortodox, par să reediteze în forme noi cărțile scrise de predecesorii lor comuniști, deși nu au măcar scuza acestora, că nu au acces la izvoare și la documente.

În încheiere, considerăm că trebuie amintite volumele intitulate "**Ideologie și formațiuni de dreapta în România**" (în număr de patru: 1919 - 1927, 1927 - 1931, 1931 - 1934 și 1934 - 1938), editate de **Institutul pentru Studiul totalitarismului** în anii 2000, care, deși nu constituie propriu-zis o carte de istorie în accepția clasică a termenului - sau poate tocmai de aceea! - reprezintă o sursă de informare de primă mărime, fiind o colecție de documente de epocă, fără aportul unor comentarii ale unor istorici (care pot fi mai mult sau mai puțin subiectivi, din motivele arătate mai sus).

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: Ce cărți de memorii legionare cunoașteți?

PREMIU: "Ultimele poeme" - Radu Gyr.

ZIG-ZAG PRIN BASARABIA: CHIȘINĂU (continuare din pag. 13)

Cred că era unicul liceu din România Mare care avea acest mic lăcaș de rugăciune. De fapt am putea să numim capela o mică bisericuță, splendidă ca realizare datorită originalității ei și a cupolei albastre. A fost construită în 1895 de tot arhitectul Bernardazzi (1831-1907). Capela era rezervată elevilor de la liceele de fete Dadiani și Regina Maria, iar în perioada comunistă, 1948-1990, a fost transformată într-un mic muzeu ateist, alături de alte biserică, printre care și Soborul. A fost renovată fidel, numindu-se acum "Sf. Teodora", și este frecventată numai de localnici întrucât cele două licee renumite odinioară nu mai există.

Lângă fostul Liceu Dadiani, un scuar bine îngrijit are în centrul său un monument măreț dedicat lui Onisifor Ghibu și fiului său, Octavian Ghibu, ambii ardeleni, mari prieteni ai fraților basarabeni încă înainte de unirea provinciei cu Patria Mamă la 28 martie 1918.

Tot în zonă, pe str. Pușkin, se află clădirea modernă a Casei Presei, unde se află redacțiile celor mai cunoscute ziare, iar mai departe întâlnim o altă clădire veche și impozantă, care adăpostește Muzeul de Arheologie și Istorie a Moldovei.

Tot o clădire veche, cu etaj, adăpostește acum Biblioteca Municipală "B.P. Hașdeu". Am intrat în incinta ei, atras de un afiș de la intrare care înștiința

pe trecător că în hol era o expoziție de carte. Din hol o scară monumentală ducea la etaj, și, curios fiind, am întrebat pe vânzătoarea de la standul de cărți ce era în această mare clădire înainte de existența bibliotecii. Răspunsul a venit scurt: "Hotelul Suisse".

Am căzut astfel iarăși în sfera amintirilor: "Suisse" era cel mai faimos hotel din oraș, cu un restaurant de notă maximă, care nu era accesibil, prin prestația și luxul său, oricui. Așa cum am mai spus, restaurantul "Berbec" din vecinătatea gării, aparținând bunicului meu, era închis în ziua de duminică. Într-una din aceste zile, împreună cu buncii mei și câțiva invitați ai acestora am luat masa în acest local-etalon. Obișnuit cu restaurantele din Șos. Ștefan cel Mare, unde se servea invariabil "grătar" și ciorbă de burtă, iar orchestra avea în componență obligatoriu un acordeonist, un violonist și un țambalagiu, trecând pragul luxosului restaurant "Suisse", mă aflam parcă într-o altă lume: fețe albe acopereau mesele, ospătarii erau în costume negre și purtau mănuși, și, cel mai teribil lucru, mâncarea era adusă la mese caldă, cu un cărucior, și era acoperită cu capace mari de inox. Cei mai mulți consumatori erau ofițeri români și germani, iar membrii orchestrei erau toți îmbrăcați la fel. La plecare, bunicul meu a comandat o birjă. Era lună plină și, poate din cauza vinului consumat, a simțit

nevoia unei plimbări nocturne. Birjarul a luat-o nu pe drumul cel mai scurt, ci numai pe străzile laterale, toate numai dărâmaturi de-o parte și de alta. Caldarâmul și trotuarele erau însă intacte deoarece Chișinăul nu a fost bombardat, ci incendiat casă cu casă în timpul retragerii armatei roșii.

Am o carte în bibliotecă, apărută acum 12 ani în capitala Republicii Moldova, intitulată "Chișinău în 1941", unde, în câteva zeci de fotografii sunt reproduse rănile adânci ale orașului, printre care Prefectura, Catedrala, Banca "Basarabia", Depozitele CAM, Uzina Electrică, Piața, Liceul "Alex. Donici", Liceul Militar, Cazarma "Cuza Vodă", Banca Națională, Facultatea de Teologie, Palatul Eparhial și sute de clădiri particulare.

Dar să revin la călătoria cu birja printre ruine în noaptea cu clar de lună. Era ceva straniu să nu vezi pe aceste străzi nici un câine, nici o mișcare; ruinele de diferite forme parcă erau decorurile dintr-o peliculă expresionistă a marelui regizor, germanul Murnau, din perioada filmelor mute, celebra "Nosferatu - simfonia groazei", realizată în 1922, unde climatul spaimei este redat prin iluminarea obiectelor și insolitul încadrării.

(continuare în numărul viitor)

Poșta Redacției

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI, și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 2425471

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2009:

Prețul unui abonament este de: --- 50 RON pentru țară (București și provincie);
--- 70 RON pentru Europa;
--- 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

NOTĂ SPECIALĂ: Rugăm abonații să ne semnaleze dacă nu primesc revista (chiar din luna următoare celei în care nu au primit-o), întrucât au existat anul acesta câteva cazuri în care revista nu a ajuns la destinatar (exclusiv din vina Poștei).

Ion Albu – București : Elogiați în cuvinte frumoase pe marii patrioți basarabeni care au realizat unirea provinciei dintre Prut și Nistru cu Patria Mamă în frunte cu Pan Halipa care drept "răsplată" pentru prodigioasa sa activitate și-a sfârșit zilele în închisoarea de la Sighet. Este eronată această afirmație, el a murit acasă, în 1983, când împlinise venerabila vârstă de 100 de ani. Eu am fost la înmormântarea lui în cimitirul Cernica. Arestat și închis în 1950, a fost preluat de autoritățile sovietice care l-au condamnat la 25 de ani închisoare. Fiul său, Radu Halipa, inginer, a fondat în 1990 asociația "Pro Basarabia". La Sighet au murit fruntașii basarabeni Daniel Ciugureanu, ministru al Basarabiei (1918-1919), ministru și parlamentar în perioada interbelică, și Ion Pelivan, delegatul României la Conferința de Pace de la Paris (1919-1920) și Geneva (1922), ministru de Externe și de Justiție al Basarabiei.

Olga Droc – București : Sunteți plăcut surprinsă că am scris în numărul trecut câteva rânduri despre Mihai Antonescu, ministru de Externe între anii 1941-1944, total ignorat de istoricii de astăzi. Nu văd de ce sunteți surprinsă: legionarii sunt documentați și onești, recunoscând meritele adversarului. Ne înștiințați că la arhivele ministerului de resort există memoriile acestuia, care, din păcate, întârzie să vadă lumina tiparului. Ei, noroc că au apărut în schimb în vitrine cărțile unor memorialiști care ne dau frisoane și greață, cum ar fi Alex Bărlădeanu, Sorin Toma (redactor șef al Scântei), Niculescu-Mizil, Eduard Mezincescu sau Leonte Răutu, oameni fără verticalitate, fără personalitate și, mai ales, fără curaj și inițiativă. Întrucât vă ilustrați afirmațiile cu un alt fragment dintr-o discuție între Mihai Antonescu și ambasadorul Germaniei Von Killinger în ian. 1943, îl reproducem, considerându-l interesant: "Actul de la Viena este un act de război și nu un act de pace. Ați avut nevoie să pătrundeți în Balcani. V-a fost teamă de invazia rusă în Europa și vreți să aveți o stavilă sigură în Carpați. Și, în sfârșit, ați avut neapărat nevoie și de petrolul românesc. Iată trei explicații ale acestui fapt".

Dima Petrache – Focșani : Despre marele gazetar Pamfil Șeicaru am mai scris în revista noastră. Articolul pe care l-ați trimis este interesant, dar foarte

lung; extrag din el doar rândurile care se referă la efemeritatea presei: "Este de natura scrisului gazetăresc ca el să fie efemer. Talentele excepționale pot smulge o bună parte din articolele lor din prăpastia uitării, dar imensa majoritate a gazetarilor sunt supuși aceleiași soarte. Gazetarii, ca și oratorii, sunt glorii de scurtă durată. Articolele de ziar se ofilesc repede: ceea ce fusese ecoul vibrant al unor evenimente sau al unui moment de intensă încordare a spiritului public, nu mai reprezintă nici un interes, așa cum rămân, noaptea, vitrinele după ce s-au stins luminile". Personal nu sunt de acord cu această afirmație ale marelui gazetar. Sunt unele articole care au rămas celebre și astăzi în ciuda trecerii anilor. Bunăoară "Acuz" al lui Emil Zola, scris acum peste 100 de ani, sau "Iată-l" (de Romulus Seșanu, în ziarul Universul din toamna anului 1940), sau cel scris de Emil Cioran tot în acel an, referitor la personalitatea lui Corneliu Zelea Codreanu. Mă opresc doar la aceste trei exemple, lista ar putea fi mult mai lungă.

Virgil Moisesescu – București: Despre nava germană "Wilhelm Gustloff", scufundată la 16 aprilie 1945, când au pierit în valuri între 8.000 și 10.000 de civili, am mai scris (tot în această rubrică). Până astăzi, acest naufragiu este considerat cel mai mare din istoria marină. Pe locul doi nu se situează "Titanicul", pierit în valurile reci ale Oceanului Atlantic în 1912 împreună cu cca. 3.000 de pasageri, ci o altă navă germană, "Cap Ancona", bombardată și mitraliată la 3 mai 1945 de către Royal Air Force în Golful Lubeck din Marea Baltică, unde și-au pierdut viața - pe navă sau în valuri - 7300 de persoane, supraviețuind 350 de pasageri și 490 membri ai infanteriei marine, membrii SS ai echipajului. Tragedia este încă ignorată de publicul larg și cenzurată de britanici. Arhivele Royal Air Force privind această catastrofă nu vor fi accesibile decât în anul 2045... Nava "Cap Ancona" era deosebit de luxoasă, făcând curse regulate spre America de Sud, până la 25 aug. 1939. A fost lansată la apă la 14 mai 1927, la Hamburg, era lungă de 206 m, cu un deplasament de 27.500 tone și avea trei coșuri elegante, vopsite în roșu și alb. "Cap Ancona" era nava amiral al flotei transatlantice. Păcat de ea, soarta războiului era cunoscută deja, când britanicii au scufundat-o: 5 zile mai târziu, pe 9 mai 1945, Germania a capitulat.

Emilian Ghika

DORIM TUTUROR LEGIONARILOR, SIMPATIZANȚILOR ȘI CITITORILOR NOȘTRI
"LA MULȚI ȘI RODNICI ANI!"

	Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"	ISSN 1583-9311
Redactor șef:	Nicoleta Codrin	
Colegiul de redacție:	Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Corneliu Mihai, Ștefan Hâncu Nicolae Badea - secretar de redacție	
Relații cu publicul:	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19 (zona Cîrcului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)	
	Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493	
	e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com	

